

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

KAHER
ZORLU

Politikacı — Ata'nın izindeyim!..

YAPI ve KREDİ BANKASI

1962

Yılında en az 50 apartman dairesi

AYRICA
2.600.000

Liralık çeşitli para ikramiyeleri

Gel keyfim gel!

Karikatürlü Reklâm Servisi

Akbaba Yayınevi, bütün karikatür ve yazı ailesinin yardımı ile bir «Akbaba Reklâm» servisi kurdu.

Akbaba Reklâm

Satışa çıkardığınız veya çıkaracağınız bütün malların reklâmını, en sanatkâr fırçaların zarif çizgileriyle canlandıracak ve en tanınmış yazarların sözleriyle dile getirecektir.

Akbaba Reklâm

İş ve ticaret müesseselerini, düşünmekten, yorulmaktan ve bilhassa beceriksiz, acemi ellerin hazırladığı, güzellikten uzak ilânlardan kurtaracak, her hazırlıyacağı reklâma çizgi ve yazı sanatının bütün cazibesini katacaktır.

Karikatürlü reklâmlarınızı yaptırırken, yalnız söylenmesini istediğiniz fikri not halinde vermeniz kâfidir.

Akbabanın eşsiz sanat kadrosu, zekâsını sizin için çalıştıracak, en güzel resmi, en sevimli cümleyi bulacaktır.

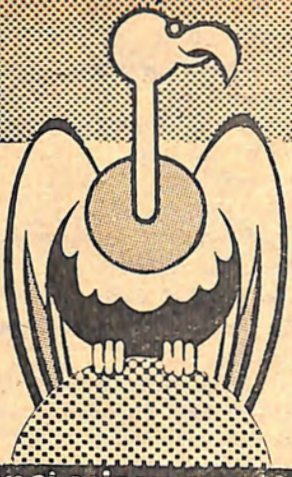
Akbaba Reklâm

Yalnız resimleri ve yazıları hazırlamakla kalmayacak, klişelerini kendi tecrübeli ustalarına yaptıracak ve hizmetinize sunacaktır.

Bütün bir sahifenin bedeli, ressam, klişe ve bir defa Akbaba'da basılmak dahil, 2500, yarım sahife 1250, çeyrek sahife 650 liradır.

On santimlik karikatürlü küçük ilânlar, resim, klişe dahil, bir defalık basılışı 250 liradır.

İlânlar, çalıştığınız prodüktörler eliyle verilebileceği gibi doğrudan doğruya Akbaba idarehanesine de müracaat edilebilir.

Ak b a b a

DEĞİRMEN!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli,
Nimet Arzık, Necdet Rü-
tü Efe, Vâ - Nû, Selâmi
Yurdatap, İlhan Selçuk,
Rifat Ilgaz, Baha Oral,
Adnan Tahir, Hüseyin
Korkmazgil, Kenan Akın-
cı, Yaşar Özen, Semira-
mis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Suat Yalaz, Nehar
Tüblek, Semih Balçioğlu,
Cafer Zorlu, Şadi Dinç-
çağ, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Yaşar Tonguç,
Zeki Beyner, Burhan
Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50,
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi is-
tenen abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santiml 20 il-
ra, iç sayfalar 30 ilradır.
Cilt : 2 — Sayı : 43

24 Mayıs 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlak
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

BİR değirmen var, kanatları
durmadan dönen, dişleri dur-
madan öğüten bir değirmen..

Eski bir değirmendir bu, temeli
yüzyıllar önce atılmış, kapısı yüz
yıllar önce açılmış, dişleri yüzyıllar
önce bilenmiş...

Nasıl mı dönüyor?.. Elektrikle de-
ğil, benzinle, mazotla değil... Rüz-
gârla!

Yel, ne yönden eserse essin, kanat-
ları döner bu değirmenin: İster sağdan
essin, ister soldan...

Gizli ağızların kızgın nefesleri, gizli
ağızların öfkeli solukları yeter o
kanatları döndürmeğe, yeter o diş-
lileri işletmeğe...

Bu değirmene saldıracak Donki-
şotu daha analar doğurmadı!

Ne mi öğütür bu değirmen?..
Yoook, ne buğday çuvalları girer
onun kapısından, ne çavdar çuval-
ları!

Bu değirmen, yalnız insan öğü-
tür... Ama, her insanı değil! Sıra-
dan insanı, sürüden insanı dişleri-
ne vurmaz bile!

Atınız çarkın ağızına çalı sakallı
bir yobazı, tek tell incinmeden ge-
ri kusar!

Atınız bir politika esnafını, pan-
talon ütüsü bozulmadan dışarı tü-
küür!

Ama, kafasında bilgi, kalbinde
duygu, gözlerinde iki damla sevgi
ışığı yanan bir gönül adamını atı-

nız, hayır, atmayınız, uzaktan gös-
teriniz bu değirmene, çarkların
yamyam dişleri, kaçınılmaz bir
mıknatısla çeker, ısıtır, öğütür, yok
eder.

Yalnız Atatürk'ün sağlığında, bu
insan eti yiyen, insan kanı içen
hortlak aç kaldı... Yalnız, tarihimi-
zin o altın çağında, ışık dolu ka-
falar ve gönüller onun dişlerinden
kurtuldular!

Son yıllarda, uzun tırnaklı pen-
çesini Üniversiteye kadar uzattı
bu vampir: Öpülecek aziz elleri bi-
leklerinden tutup ısırarak için!

Kalemimi partilerin kapısından
içeri sokmayım: Hepsini, hepsini, hep-
si değerler mezbahasıdır!

Atatürk'ün ölümünden sonra, ka-
lem efendisi devlet adamı oldu. Bü-
yük varlığıyla her koltuğu doldura-
cağını sanan İnönü, bunun için
1950 mayısında koltuksuz kalmıştır.

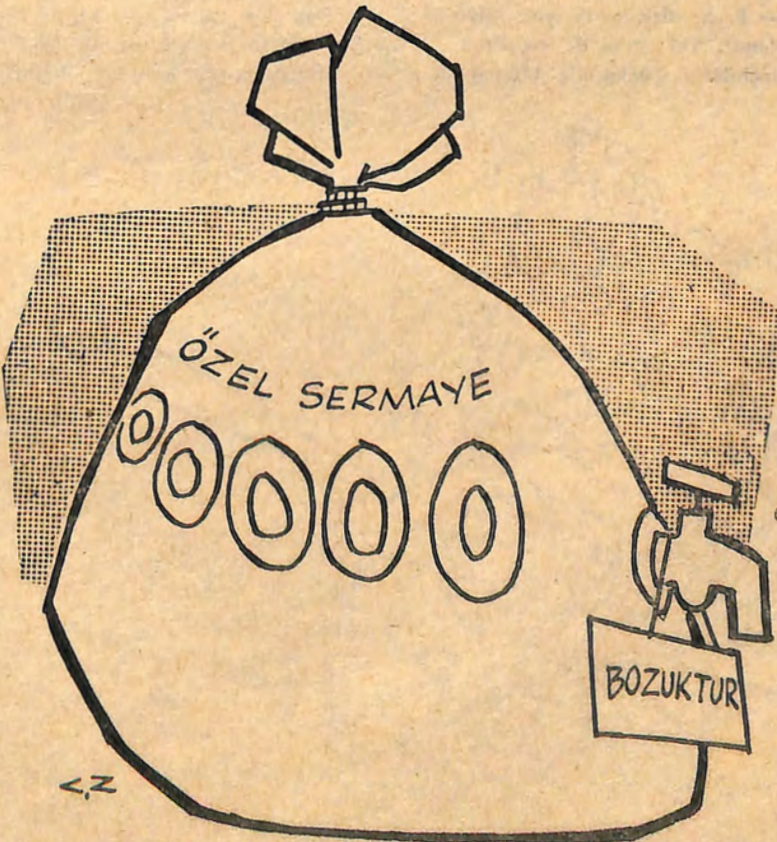
Adam mı yok?.. Vaaaaar. Ama,
adama tahammül yok!

Kinin, hasedin, garazın avurdunu
şişire şişire üfürdüğü değirmen hâ-
lâ, hâlâ, hâlâ dönüyor... Her gün
yeni bir ümidi, yeni bir şevki, yeni
bir değeri öğütür...

Cahalet, her dönemeçte bir pusu
kurmuş, avlayacak kalb, avlaya-
cak kafa, değirmene sürükleyecek
kıymet arıyor...

Ne söyleyim, tez günde kanatları
kırılsın, dişleri dökülsün inşallah!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!

Yandık!

Aman dostlar yandık!.. Fethi
Çelikbaş kömürün tonuna onbeş
lira yüklemiş!

Sayın Bakan, başını, çenesini,
omuzlarını biraz daha gerip ka-
tı katı gülümsiyecektir:

— Ton başına onbeş lira mı
yaktı sizi?.. Söyleyiniz bana:
Dar gelirli bir aile yılda kaç ton
kömür kullanır?

Kendi sorusuna, kendisi cevap
verecektir:

— Bir.. Değil mi?.. E, onbeş
lirayı on ikiye bölersek her aya
kaç kuruş düşer?..

Kendi sorusuna, yine kendisi
cevap verecektir:

— Yüz yirmi beş kuruş!..

Çelikbaş, çelik şakırtısı gibi
bir kahkaha atacaktır bu sefer:

— Siz, ayda yüz yirmi beş ku-
ruş yüzünden geçim sıkıntısına
düşen aile, bozulan bütçe, ısı-
rap çeken vatandaşı gördünüz
mu?..

Hemen bir cevap da biz ve-
relim:

— Görmedik pek sayın Baka-
nım!.. Ama ,bu ton başına on
beş liralık zam yalnız küçük
memurun, küçük esnafın, emek-
li babanın, dul annenin tek so-
basında yanan kömürde mi ka-
lır?.. Hangi sanayi kolu vardır
ki, Sanayi Bakanlığının bu zam-
mını yeni bir fiyat zammı ile
vatandaşa aktarmasın?..

Kulağımla duyar gibi oluyo-
rum şimdiden... Dondurmacı bi-
le, yüz kuruştan yüz elli kuruşa
çıkarcacağı bir bardak vişneli -
kaymaklı için kurnaz kurnaz göz
kırpacaktır:

— Ne yapalım bayım, Dev-
let baba kömüre zam yaptı!..

Galiba sayın Çelikbaş, kömü-
rün bir adına da «Siyah elmas»
denildiğini düşünerek kuyumcu
Saran'la rekabete kalktı!

Eğer öyleyse yapacakları bir
şey daha var: Bundan sonra,
siyah elmasımızı ton'la değil,
kırat'la satmak!

Yetmez!

İstanbul belediyesi sokakları-
mızı sabunlu su ile yıkamaya
karar vermiş.

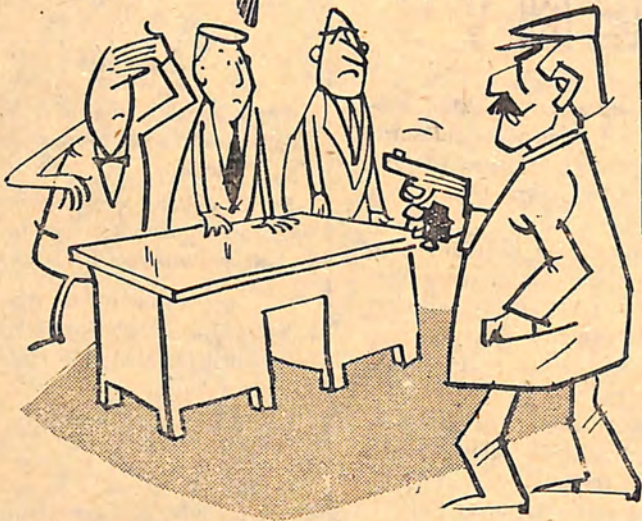
Güzel, yerinde bir karar. An-
cak sabunlu su ile yıkamak da
yetmez... Ayrıca keselemek, ko-
lalamak, ütölemek de lâzım!

Ak babacı

Tezahhata

Yalın Kaya

SANATI

ŞEHİR otobüsünden indikten sonra iki dakika kadar yürüdük. Arkadaşım:

— Ne kadar anlatsam boş, dedi, şimdi kendi gözünle görürsün!

Hava, oldukça kasvet vericiydi. Güneşi sanki külle örtmüşlerdi. Gri bulutlar, etrafını çepeçevre sarmış oldukları bu ışık ve ısı küresini ancak sivil polislerde rastlanabilen bir inatla gökyüzünde adım adım takip ediyorlardı.

Güneşin şu durumu ile hamam tası altında kedi yavrusu hapsedme arasında da bir benzerlik bulunabiliyordu. Güneşcik yürüyor, fakat tastan bir türlü kurtulamıyordu.

Kapısına kadar müşteriler dolmuş büyük bir mobilya mağazası görünüyordu.

— Üf be, dedim, bu ne?

— İşte, burası!... dedi.

Kalabalığı yarıp içeri girmek imkânsızdı.

Arkadaş:

— Bir dakika beyler, biz memuruz! diye bağırdı.

Halktan biri:

— Memur adam kurnaz olur! dedi. Bekle bir kenarda paydosu, sonra çek git evine! İçeri girmeye ne lüzum var?...

Kemâl, arkadaşın adı Kemâldir:

— Vazifemi sizden öğrenmiyeceğim! diye söylendi. Hem sonra sizden toplanmış vergilerle maaş aldığımı düşünce olursanız...

Öteki:

— Ben verdiğim vergiyi helâl ettim gitti! dedi. Otur şöyle şuraya, keyfine bak!

— Senin vergin ne yapar ki? dedi Kemal.

Kalabalık toptan seslendi:

— Hep helâl ettik!... Otur kardeşim

Kemâl:

— Fazla söze lüzum yok! diye öfkelenildi. Yol verin de geçelim! Perçinlerin gevşemiş tarafından

ilerlemeye çalışıyoruz. Yaşlı bir kadının homurdanıyor:

— Hem bizim sadakamızla geçiyorlar, hem de bizi dinlemedikten başka, üstelik bir de emrederken, ayaklarımızı çiğniye çiğniye öne geçiriyorlar. Ne olacak, saygısızlar!...

Bir gardropla duvar arasında boş yer bulduk.

— Ya, dedim, ne memurusunuz diye sorarlarsa?

— Püf, dedi, korktuğun şeye bak! Ben cezaevi mutemediyim. Bizim marangoz atelyesinde yapılan mobilyelerin, bu dükkânda satışını konuşmaya geldim.

— Peki ben? diye sordum.

— Sen... Sen... diye düşündü.

— Evet ben? diye üsteledim.

— Senin iş biraz şey işte!... dedi. Çünkü memur değilsin.

Sonra birden parmağını şıklatarak:

— Buldum! dedi. Sen de Yeşilayda üyesin. İçki aleyhtarı bir broşür hazırlanıyor. Sen bir yılda içkiye verilen parayla ne kadar mobilya alınırsın, onu öğrenmiye geldin.

— Oldu, dedim.

— Hem sonra senin...

Sözünü yarıda bırakarak dirseğiyle beni dürttü:

— Dediğim adam geliyor!

Kısa boylu, kara kuru bir şeydi.

— Hiç de zengin hâli yok, dedim.

Avukat kâtiplerini andırıyor.

— Zengin değil ki...

— Burası onun diyordun...

— Günlük kârı ne kadar biliyor musun?... Bütün masraflar çıktuktan sonra on beş lira.

— Yok artık!

— Göreceksin!...

Eski püskü elbisesi üstünden dökülüyordu. Cılız sesiyle:

— Satış başlıyor! dedi.

Soluklar kesildi. Herkes şöyle bir toparlanmıştı.

Patron olacak çiroz, bol kılçıklı elini âdi kaplamalı, Bitpazarı işi bir masaya vurarak:

— Böyle bir masa!... dedi. Var mı isteklisi?... Ceviz değil. Cinsi belirsiz bir ağaçtan... Usta bir elden çıkmadığını anlamak çok basit.

— Böyle yaparsa satamaz! dedim.

Kemâl, susmamı işaret edip:

— Satmıyacak zaten! dedi. Ama bundan değil. Birazdan göreceksin. Patron devam ediyordu:

— Yapan, usta olsa çivi kullanmaz, Kullansa da göstermez. Ama bu masadaki bütün çiviler meydana. İçlerinden birkaçı da paslanmış. Buraya kadar her şey masanın aleyhinde, bayanlar, baylar!

Kemâl:

— Görmek için kör olmak lâzım, dedim.

— Sabret! dedi. Sabret de, bak, hava birden nasıl değişecek, gör!

— Herif, çivileri mi methedecek! diye gülümsedim.

— Orasını kendi bilir. Bırak da dinliyelim!

Patron, çivi başlarını işaretleyerek:

— Şu paslara hiç yakından bakınız mı? dedi. Evet bayanlar, baylar, masaya çirkinlik veren şu çivilerin pasına hiç dikkat ettiniz mi bugüne kadar?

Ağızından taşmak isteyen küfürleri zor zaptederek:

— Ulan sanki hiç pas görmedik! diye bağırdım.

Bunu elimde olmaksızın yapmıştım Herkes bana baktı.

Patron, başını bile döndürmiye tenezzül etmedi.

— Yakından bakılacak olursa, bu pas lekelerinde sihirli bir renk çeşnisine rastlarız. Pas'ta gördüğümüz rengi, tonu, hiçbir renkte göremezsiniz. Belki bazı güneş batışlarında pastan bulaşmış güzelliklere rastlayabilirsiniz. O da birkaç kırıntı.

Eğildim, masaya bir göz attım.

— Kemâl, dedim, bu hiç pasa benzemiyor. Boya bu!

— Bal gibi pas! Görmüyor musun çivilerden akmış?

— İmkânı yok, diye dayattım, pas'ta bu güzellik bulunmaz.

— Canın isterse inan! dedi Kemâl.

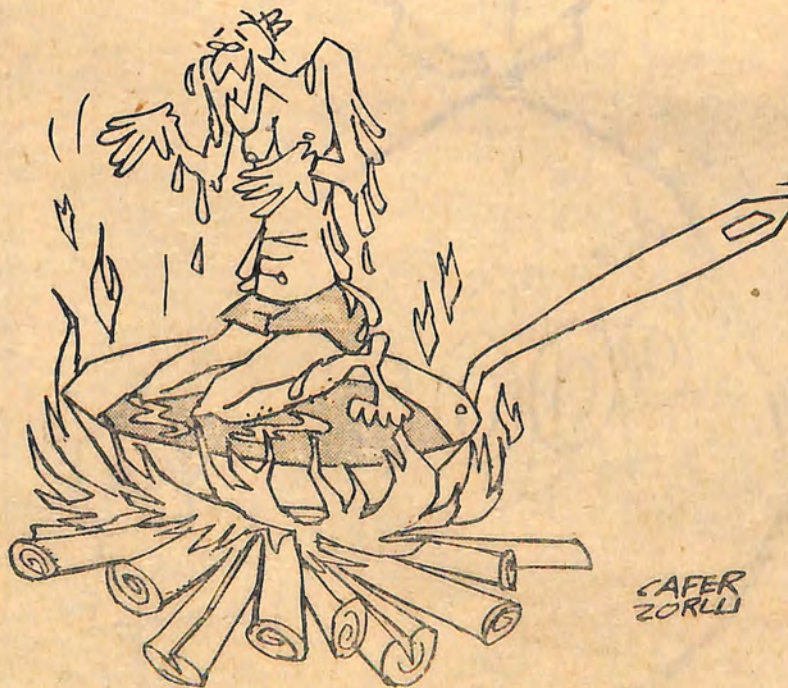
— Kaçaymış, dedim, bu masa?

— Hiç sulanma, onu ben alacağım!

Yanımdakilerden biri, Kemâl'e dik dik bakarak:

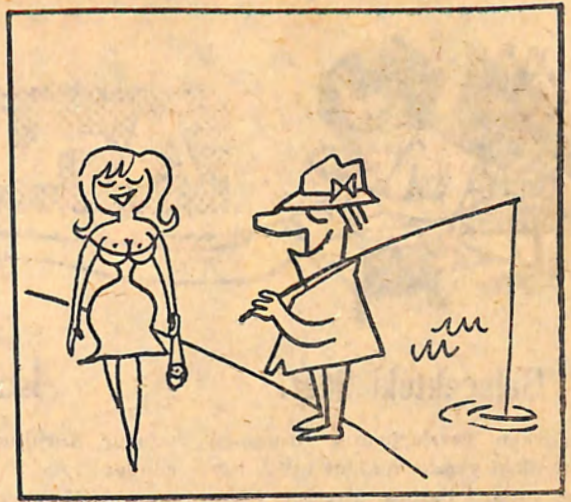
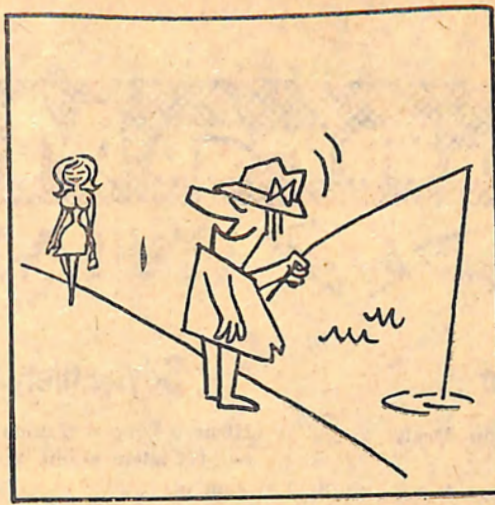
— Anlamadım?!... diye homurdandı.

Bir başkası, homurdanana sordu:

CAFER ZORLİ

— Kendi yağımızla kavrulup gidiyoruz işte!

YAZISIZ

— Ne olmuş?
— Hiç, masayı alacakmış!
— Allah Allah, bak kurnaza!.. O masaya el sürenin elini kırarım ben! Masa benim.

— Ben de seninkini kırarım!
— Uzatma be!..
— Gel dışarı da konuşalım!

Patron:

— Boşuna gelin güvey oluyorsunuz, dedi. Masayı satmıyorum. Böyle bir parçayı elden çıkarmak için deli olmak lâzım.

Gözleri sanat aşkıyle parlıyordu. Müşterilerin rica ve tehditlerine kulak asmadı. Masayı kaldırttı. Adamları, masanın satılmamış olmasından üzüldüler.

«Söyle bir gardrop!..» diyerek yanbaşıda dikilmekte olduğumuz gardroba doğru geldi.

— Söyle bir gardrop, bayanlar, baylar!.. Ceviz... Fakat ne kaplamasında, ne de cilasında iş var. Biraz güneş yedi mi çatlıyabilir.

Kemâl:

— Zaten durduğu yerde çatlamış! diye söylendi.

Patron:

— Evet bayanlar, baylar, arkadaşın dediği gibi, daha durduğu yerde çatlamış. Yarın biraz güneş gördü mü, ne olmaz?!..

Kemâl'e döndüm:

— İşte şimdi hapi yuttu! Çatlağın ne meziyeti olabilir!

— Senin gibisinin yoktur elbet!.

Patron:

— Yalnız, bayanlar, baylar, biraz dikkatli bakacak olursanız bu çatlakların bir şeye benzediğini göreceksiniz,

Bir adam:

— Ninemin yüzüne benziyor, dedi..

Gülüşüldü.

Bir başka adam:

— Bu çatlaklar neye benziyor biliyor musunuz? dedi. Kötü malzemeyle yapılmış bir gardropta görülen çatlaklara benziyor.

Tekrar gülmüdü.

Patron da güllüyordu.

— Evet bayanlar, baylar, bu çatlakları herşeye benzetebilirsiniz. Bu dünyada bir şey; her şeye benzemez. Bu çatlağa mahsus bir hâldir. Bu kısmı bir kedi başını andırıyor mu? Ya şurası? Şurası bir kar-

tal değil mi? Şu bir yılanı, şu bir örümceği, şu da bir oturağı andırıyor mu?.. Bir şey, her şeye benzemez demistik. Bu çatlaklar her şeye benzer. Bir yılanı, bir kedi başını, bir kartalı, bir örümceği andıran şu çizgiler, aynı zamanda neye benzer.

Bir müşteri:

— Bizim ekmeğin içinden çıkanlara benzer! dedi.

Patron yine gülerек:

— Ondan başka? diye sordu.

— Bizim ekmeğin içinden çıkmayanlara benzer! dedi fırıncı kulıklı biri.

Patron sordu:

— Daha başka?.. Hadi ben söyleyeyim: Sudaki ışık oyunlarına...

Herkes vecd içinde gardroba bakıyordu.

— Kimildamayın yer nizden!..

Elinde m kineli tüfek bulunan, yüzü maskeli bir adam, alışverişi hararetlendirmişti.

— Bu gardroba yan bakamıyordum!..

Orta yaşlı bir adam:

— Ateş edersen sen de mahvolursun! diye konuştu. Cebimde yeni doldurulmuş bir çakmak var. tutuştu mu, sen de kurtulamazsın.

Silâhlı adam, tezgâhtarlara emretti:

— Arabam dışarda duruyor. Yükleyn şunu! Yalnız, bağırayım filân demeyin. Dışarıda arkadaşlarım

var.

— Neye bağırırım? dedi bir tezgâhtar.

Gardrop taşınırken öteki adam patrona döndü:

— Nedir borcumuz?

Patron yalvardı:

— Ne olur, götürmeyin onu! İstedığınız kadar şey vereyim size!.. Onda ki çatlak armonisi!..

— Ben de onun için alıyorum ya! dedi adam.

Dükkan sahibi yere düşüverdi. Bayılmıştı.

Silâhlı adam, gardrobun fiyatını tezgâhtarlardan öğrendi. Parayı ödedi, çıktı.

Tezgâhtarların yüzü güllüyordu. Patronu ayıltmak için pek acele etmediler.

İçlerinden biri:

— Dükkanın kirasiyle bizim gündelikler çıktı! dedi.

Kemâl'e:

— Yahu, dedim, işte şimdi patron baygınken beş, on parça bir şey sat-salar ya!..

— Onları patronun çenesi satıyor! dedi. Herif öyle bir ağız yapıyor ki, en sonunda kendisi bile tav oluyor...

— Enteresan! dedim.

— Senin bu kelimende bir adamın faciası gizli! dedi. Depolar dolusu malı var; satmaya kıyamayıp oralara tikiyor. Meğer ki, bunun gibi biri çıksın da, silâhla, yahut da başına odun indirerek satın alsın.

Yolda derin düşüncelere dalmıştım. Artık, güneşi örten bulutları satılmıya kıyamamış eşyalara benzetebiliyordum.

Yalçın KAYA

✱

Köpekler, taşlar!

Ankara Emniyet Müdürlüğü «Yılanların Öcü» yazarı Fakir Baykurt'a ortalıkta pek görünmemesini söylemiş!

Huummm!.. Eski İstanbul sokaklarında paçasına salan köpeğe, yerden bir taş alıp atmak isteyen köylünün, taşı sökeme-yince söylediği söz hatırıma geldi:

— Vay canına!.. Köpekleri bırakmışlar, taşları bağlamışlar!

YAZISIZ

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Gelecekteki lider.

Turhan Feyzioğlu'nun uzunluğu yanındaki gazetecinkine eşitti. Konuşuyorlardı başbaşa Mecliste. (Başbaşa konuşmak için Meclisten daha müsait yer yok) bugünlerde herkesin konuştuğu havada...

«— Yahu işler kötü... Nereye gidiyoruz? (Bu gidişle nereye gidilir ki?) Formülü bulunmaz dertteyiz... falan filân...

Derken, uzaktan Kasım Gülek'in yaklaştığını gördüler. Gazeteci:

«— İşte gelecekteki lideriniz» dedi Feyzioğlu'na.

Feyzioğlu cevap verdi:

«— Yalnız benim mi, senin de liderin... Bu memlekette baştaki insan herkesin hayatına karışır ve karıştırır...»

Bunu hiç İnönü'ye söylemiş midir acaba?

27 Mayıs!

Sahi bana fikir verin...

19 Mayıs — Spor ve Gençlik Bayramı.

23 Nisan — Çocuk Bayramı.

29 Ekim — Cumhuriyetin ilanı.

27 Mayıs?..

Bayramlarımızın listesini fransızcaya çevirip, ecnebi dostlarına göndermeğe mecbur olan biri sordu da, ben de ondan size soruyorum.

27 Mayıs?..

Evrin bayramı mı? Devrim bayramı mı? Bayramlar bayramı mı, ne diyelim? Bayram diye kabul edilince adımı da takmak lâzım!..

İslâm sosyalist.

İslâm sosyalistlerimiz de varmış... Turhan Bilgin YTP'nin Erzurum milletvekili... Gazetecilikten gelme... Bu sosyalist milletvekilimizin dudağında yerleşmiş lâf şu:

«— Ne demek af?.. Çekerim tabancamı arkadaş, muhalefet ederim!..»

Ne şirin muhalefet, tabancalı... Kendisine bir mantar tabancası hediye edeceğim... Yahu, bu top, tüfek, kılıç, kama, tabanca lâfı ne kadar günlükleştirdi, ne kadar günlükleştirdi!

Bir de Turhan Bilgin'i yirmi iki Şubat akşamı hatırlıyorum, kendi kendini hatırlıyor mu o?..

Ben Olmasam.

«Ben olmasam demokrasi olmaz» tutumunda...

Hah!.. Tam demokrasi yolu bu tutum, tam!..

İstifa...

Sahir Kurutluoğlu Meclis kürsüsünde:

«— İstifa ederim» deyince, bütün partiler el çırpmış.

Biri duygulanıyordu:

«— Bak insan feragat sahibi olunca, nasıl bağra basılır.»

Düşe kalka hayalleri kavrulmuş bir gazeteci cevap verdi:

«— Yooo, o alkış ondan değil...

Bir vekillik açılır da, diye herkesin ümidli kabarmıştır da ondan. Bu, kabaran ümit alkışdır!..»

Her gün yeni bir deyim tosluyoruz... «Kabaran ümit alkışı!..»

Gümüşpalanın prestiji:

Arttı bugünlerde.

«Zart zurt» edince popülerleştirdi, ve fazla göz çıkaran hata yapmazsa, gelecek kongrede rahat rahat liderliğe seçilir tekrar...

Göz çıkaran hata yapmazsa... Yapaı belki ama kimde çıkarılacak göz kaldı ki? Kimde gözünün çıkarıldığını hissedecek duygu kaldı ki, kimde?..

Söylentiler...

Hizmetkârların ağzında:

«— İyi adam amma keşke sıhhati tam olsa...»

Bazı yakınındaki görevlilerin ağzında:

«— Çok samimi, çok iyi kalpli insan, yazık ki sıhhatçe sarsılmış...»

İnönü için söylenmiyor bu sözler herhalde: «İyi, samimi... İyi kalpli...»

İnönü için söylenmiyor amma, kimin için söyleniyorsa, «İnönü söyletiyor» deniyor...

İnönü'ye yüklenmiyen yok... İhtilâl olur... «Efendim, el altından İnönü hazırlattı... Zelzele olur: «İnönü devrinde olur böyle şeyler...»

Nerdeyse kız kaçırma vakalarında da parmağı var diyecekler!

Rozet:

Gazetecilere ufak ufak rozetler dağıtılmıştı.

Bir milletvekili bir gazeteci arkadaşına sordu:

«— Rozetini neden takmıyorsun?»

«— İstemiyorum da ondan...»

«— Deli misin, tak tak!.. Sonra seni milletvekili zannederler!..»

Amiiin!

Bırakın da gelsin, şu taşınılmaz küme küme yükler arasında... Bizim Bonn ataşemiz (Yıldız, Ahmet Yıldız devrinin ataşelerinden...) kısıkanıyormuş... Hükümeti değil... Kısıkanın elinin dâvetlerde öpülmesini... Hilmi beycim, braderim, bu Avrupa'daki gelenekler çok yersiz, biz de biliyoruz ve duygularımızdan payımıza düşeni yükleniyoruz amma biraz tahammül, biraz daha tahammül, yakında Teşkilât Kanunu çıkınca, inşallah dönersiniz de kurtulursunuz bu garbın şapurtu şupurtu geleneklerinden... Amiiiiin!..

Bakin benimle beraber kaç kişi «amiiin» diyor inançla, bekleyişle, özleyişle...

PS...

Mektubumu bitirmiştin... Fakat bir sahneye şahit oldum, anlatmazsam, rahat etmem... Havanın ne kadar gergin, insanların birbirlerini ne kadar tahammülsüz olduğunu belirtiyor:

Fikret İkinci Meclis koridorlarında... Eski bir arkadaşına rastladı. Bir gazeteci arkadaşına... Gazeteciler, herkes için «eski» arkadaştan ibaret oldular. Belki «yarının» da arkadaşları olurlar, amma bugün onlara çullanan çullana... Fikret İkinci, Türkes zamanının müsteşar muaviniydi. Adalet Bakanı olacakken olmamıştı o zaman son saniyede... Bu son saniyelerin aksılığı hayatta herkesçe malûm...

«— Burada ne arıyorsun, sen memur değil misin?» diye haşlarcaına sordu...

Gazeteci hiç «yumuşatmadan» cevap verdi:

«— Ya sen ne arıyorsun?... İş Bankasının Mecliste mümessilleri mi var ki sen geliyorsun?...»

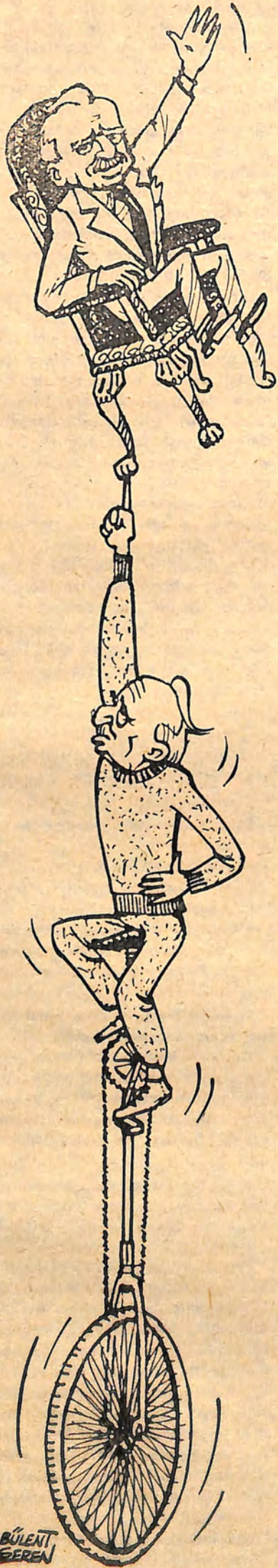
Emekli askeri hâkim İkinci (kalbi kötü değildir...) İş Bankasında, Hasan Ali merhumdan boşalan yere getirilmişti, Adalet Bakanlığını reddedince...

Yahu, birbirinizin ne diye bu kadar yakınına ulaşıyorsunuz?... Meclis binası öylesine geniş ki... Birbirinizi ömrünüz boyunca görmemenizi mümkün kılacak kadar geniş... Koalisyonu fenersiz arasanız bulamayacağınız kadar geniş, politikacılarımızın yüreklileri kadar geniş... Geniliş!..

Hava bu işte... Dahası var mı?... Varsa merak etmiyorum o «daha» yı!

YAZISIZ!

Numara!

Seytan diyor ki

Ya Kalbimizin Davası?

Orman davası, toprak davası, yol davası, su davası.... Evet ama, eski Osmanlı zenginlerinin mallarından, akrabalıklar icat ederek miraslanmak isteyen hayalci züğürtlerin yıllar ve yıllar boyu devam eden «İzale-i şuyu» davaları gibi, hiç birinin sonu alınamıyan bu davalar yanında, aklımızdan çıkmadığı halde sözünü pek etmediğimiz, kahredici, öldürücü bir davamız daha var:

Kalbimizin davası...

Üniversiteye gitmek için büyük şehirlere gelmiş taşralı çocuğun kalbini yoklayınız; yanmış ormanların siyah kalıntısı gibi acı bir boşluk bulacaksınız orada.

Akşam saatlerinde kasaba lokantasında radyo dinliyerek efkârlanan genç memurun kalbi, tapusuz kadastrosuz, perişan toprakların çoraklığı içindedir.

Yolsuz kentlerin şüpheli ıssızlığını hiçkırır şu genç kız kalbi. Ve şu kadın kalbinde susuz beldelerin aç sancısını hissedersiniz.

Bu memleketin milyonları hayatları boyunca bir büyük yalnızlık değirmeninde, döne döne kimseye itiraf edemedikleri garip bir çileyi öğütürler; aradığını bulamamış olmanın çilesini.

Kitapların üzerine eğilen genç başlar, satırların arasında dalgalanan bir saç, uzanan bir küçük el, bir tatlı bakış hayalini seyrederek.

Ağızındaki sigarayla deniz kıyısında duran adamın kafasından geçeni, dalgalara sorunuz:

— Malum hikâye, diyecektir, bir kadın sıcaklığının özlemiyle üşüyor ve meçhul bir «O» yu düşünüyor.

Neşeliymiş gibi gülen kızların leylâk çiçeği kokan odalarında, sıkıntıyla sağdan sola dönerek gördükleri düş, gerçeğini kolay göremeyecekleri ılık, vefalı ve renkli bir aşk masahıdır.

Bütün kalplerden tüten bu buğu, neden birbirine karışıp, bir saadet bulutu halinde hayatlarımızı sarmaz?

Neden erkek bir inançsızlığın tereddüdüyle içini gizler, neden kadın yapmacıkların maskesi arkasına saklanır?

Birbirine uzanmak istiyen elleri hangi komplekslerin kelepçeleri tutar?

İlk gençlik sıkıntılarına aradığını bulamadan son gençliğin sıkıntıları eklenir ve doyumsuz geçmiş bir ömrün ağırlığı altında çizgiler derinleşir, saçlar beyazlaşır.

Birbirimize güvenmemenin, birbirimizi yalnız bırakmanın, birbirimizi anlamamanın cezasını gene hep birlikte bölüşür, hep birlikte çekeriz.

Orman davası, toprak davası, yol davası, su davası.... Evet ama ya kalbimizin davası?

Onu halletmeden ötekileri nasıl halledebileceğiz? Yetişirken de, yaşarken de kalbimizin boşluğu kafamızın enerjisini öylesine yutuyor ki, onu doyurma çarpınısları içinde kendimizi başka davalara tüm olarak veremiyoruz.

Güzel memleketler hayatları ışıklı insanların eseridir. Hayatlar ise güzel memleketlerde ışıkanır. Karşımıza bir defa daha çıkan bu fasit daireyi, tek kolla kucaklar gibi sade kalkınma plânlarıyla kucaklayamayız. İnsanları manevî öksüzlüklerden de kurtarmak için kolumuzu uzatmamız, aşkı günah olmaktan çıkarmamız lazımdır.

Seytan Çekici

Vicdan azabı!

Karamürsel'li bir terzi. Adı İzzet Göktepe. Yaşı henüz otuz beş...

Ne olmuşsa olmuş, Rıza Yüksel isimli bir gemiciyi vurmuş, öldürmüş...

Öldürenin geride nesli var, gazete yazmıyor. Ama ölenin tam beş tane çocuğu varmış arkada!.

Ne olmuş biliyor musunuz?.. Vicdan azabına dayanamıyan kaatli, boynuna «İşlediğim korkunç cinayete karşı kendime bu cezayı uygun gördüm» diye bir levha takıp kendisini asıvermiş!

Bunu okuyan Bedîl Falk, gazeteyi öfkeyle elinden attı: — Tuh!.. Kayseri'den böyle bir vicdanlı politikacı çıkmadı!

İşsizlik!

En Son Gelen

OYDU, başkası olamazdı. Ağaç kurbağası gibi sıçraya sıçraya yürüyüşünden tanıdım. Aradan on yıla yakın bir zaman geçtiği halde unutmamışım demek. İkinci Dünya Savaşı biter bitmez, ekmek karnesi fişlerinden yaptığı küçük servetini bankadan çekmiş, karaborsadan dolar toplamıştı. İlk önemli işi, limandan gemici kâğıdı çıkartmak olmuştu. Bir şilebe girmiş, Marsilya'ya atmıştı kapağı.

«İlhami!» diye seslendim arkasından.

Dönüp bakınca, aldanmadığımı anlayıvermiştim. O da beni tanımıştı. Başladık şapur şupur öpüşmeye. Eu işi kısa kesmek için:

«Çok değişmişsin İlhamicğim, cooook!» dedim.

Avrupa'dan bütün dönenler «değişmek» den hoşlanırlardı. İlhami'nin hoşuna gitmemisti bu değişme lâfı:

«Önce şunu belirteyim ki!..» dedi. «Paris'ten geliyorum.... Ve değişmedim!»

«Canım, değişmedin ama... Gittiğin gibi de değilsin!»

«Ha!.. O bakımdan haklısın... Gittiğim gibi değilim tabii, çok dolu-

yum. Dolu!.. Hem de nasıl dolu... Bir makineli tüfek gibi. Değişmeye gelince.... Yani senin anlayacağın, ne Camus'cuyum, ne de Sartre'ci... Degaulle Fransa'sından geliyorum!»

«Anlıyamadım ne demek istediğini. Ben seni beş altı sene önce bekliyordum. Tam senin istediğin hava esmişti memlekette. Ya bir vekil, ya bir umum müdür olurdun!»

«Peki şimdi ne olurum?»

«Herkes ne oldu ise!»

«Azizim, ben tam zamanında geldim. Kimin ne olduğu belli olmıyan bir dumanlı hava içindeyiz ki... Şimdi bırakalım bunları, beni yemeğe götürmelisin, hemen...»

«Yemeğe mi?»

Bir anda cebimdeki parayı hesapladım. Otuz beş, kırk lira... Biraz da bahşıklık bozuk para... Bana buyur etme payı bırakmadan semtin en pahalı lokantalarından birine doğruldu. Ben de peşinden... Pişkin bir partili yırtıklığıyla baş köşeye geçti, oturdu. Yanyana oturamazdık. İster istemez karşısına geçtim. Görüş alanım çıplak bir duvarla sınırlanıvermişti. Yemek boyunca yalnız onu görecektim, onu dinleyecektim.

Oturur oturmaz listeye yapıştı.

Takti gözlüğünü. Figaro'nun baş yazısını okur gibi incelemelere başladı. Sonra birden kaldırdı başını:

«Garson!» diye seslendi, «Rakı... Klüp rakısı... Beğendili tavuk... salata... kavun.... beyaz peynir... Pi-yaz, plâki falan filân!..»

Ben açığı kapatmak gayretile falan filandan çimlenmeyi göze aldığım için, yüzüme bakan garsona sadece:

«Getir!» dedim, «Neye duruyor-sun!»

İlhami, peçeteye yapıştı. Açtı, kokladı, buruşturup attı:

«Yaşanmaz bu memlekette!» diye komşu masalara duyururcasına söyleniyordu:

«Pislik iliklerimize kadar işlemiş bizim! Kimbilir kaç müşterinin önünden kalkmıştır bu peçete!..»

Çatal, kaşık getiren Komi'ye çıkıştı:

«Getir!» dedi, «Şunun temizini getir!»

Oysa peçeteler sakız gibiydi. Ona inat açtım peçetemi. Lâf olsun diye sordum:

«Gidecek misin Ankara'ya!»

«Gideceğim tabii!» dedi, «Bilirsin ki hiç bir parti ile ne ilgim var,

ne ilişğim!»

«Bir iş mi alacaksın?»

«Hariciyede büyük değişiklikler başlamış. Memleket aydınlarına gerekli işler verilmeli. Kilit noktalara bizim gibiler geçmezse... Bilirsin Yi Paris'ten son gelen aydın vatanı-daş benim! Dikkatini çekerim bu noktaya. Paris'ten son gelen biri olmak çok önemlidir, çünkü...»

Garson, mezeleri bir tepside getirmişti, dizdi masanın üstüne. Şişeyi açıp önümüze koydu, kaşları birden çatıldı İlhami'nin:

«Kova!» dedi, «kovanız yok mu? Koy şişeyi kovaya!»

Garson, suçlu suçlu giderken birden çatala yapıştı. Bütün öfkesi ile sapladı peynire, olduğu gibi götürdü, peşinden yarım dilim kavun.. Geviş getirir gibi çiğnedi, çiğnedi.. Garson gelene kadar bir tek kelime konuşmadı: Kova önüne konurken gürlledi:

«Nasil peynir bu!»

Garson peynire baktı, tabakta bir şey görememişti.

«Peynir yağsız! Kavun tatsız! Daha iyisi yok mu bunların? Haydi, bakma yüzüme! Bu salata sirkeli galiba... Al götür... Limonlu olsun! Sizde karides bulunmaz mı?.. İstakoz falan?.. Yok ha!.. Yaşanmaz bu memlekette!»

Mezeler istediği biçime girmişti. Şişeye yapıştı. İtti elimi:

«Bırak!» dedi, «Sen mi servis yapacaksın! Bu herifler neye dikiliyor ayakta!»

Parmağının uciyle garsona işaret etti:

«Doldur şu kadehleri!»

Sonra yanımda garson yokmuş gibi, gerisini getirdi:

«Nedir bu bilgisizlik, görgüsüz-lük... Sen garsonu Paris'te gör, servis gör Paris'te. Geriyiz azizim, çok geri!»

Mezelerle bir kere daha saldırdıktan sonra kadehine yapıştı:

«İçelim!» dedi, «Sağlığınıza içelim!.. Sana bir şey söyleyeyim mi? Yarı nüfusu veremli, frengilli, sıt-malı, trahumlu bir memlekette ancak sağlığımız için kadeh kaldırılır.»

Beğendili tavuk, yok oluvermişti bir saldırışta! Tabağın dibini bir temiz sıyırdıktan sonra seslendi garsona:

«Yahu!» dedi, «tabak boşaldı mı kaldır masadan... Görüyorsun ki, kadehlerimiz de boşaldı... Gerilik iliklerimize kadar işlemiş. Getir bir beğendili tavuk daha! Çabuk! Azizim, durulmaz bu memlekette, hariciyeden bir iş kopardım mı ver elini Paris! Sen de bir tavuk söyle, mükemmel azizim! Demek istiyorum ki, fena değil!.. Yenir yani. Nerede Fransa Küiz'n'i! Mutfağımızda da iş yok. Geriyiz azizim, çok geri!»

Öfkesini yine mezelerden çıkarmaya başladı. Yapıştı çatalına. İki üç domates dilimini sırt sırta geçirdi. Bir parça da peynir... Sonra kavun... Peynir, domates sonra yine kavun...

YAZISIZ

YAZISIZ!

Kadehi boşalmıştı. Garson koştu doldurmağa. İlanı yapıştı bileği-ne:

«Yahu!» diye bağırdı, «solumdan yap servisi... Ne biçim garsonsunuz be! Sizin gibi garsonları Paris'te bulaşıkçı bile yapmazlar. Biraz görgü lâzım! Bir de pilâv söyle bana! Ne diyordum azizim. Paris'ten son gelen vatandaş olmanın önemini belirtmek isterim... Bu gün şu memlekette sanat üzerine, bilim üzerine, hattâ ve hattâ politika üzerine fikir yarıştıracak tek yetkili adam benim... Ben sanat elçisi, kültür elçisi, bilim elçisiyim... Dış politika üzerinde benden başka bir yetkilinin bulunacağını sanmıyorum. ha? Ne dersin? Paris'ten son gelmenin üstünlüğünü kabul etmiyor musun?»

Ağzını pilâvla sıkıca doldurduktan sonra «dostum!» dedi, «görüyorsun işte... Garsonu, boş tabağı sağdan kaldırırsa, durulur mu bu memlekette? Ankara'ya gidiyorum.. Hariciyede bir temsilcilik... bir kültür ateşeliği... Benden daha iyisini mi bulacaklar... Ha! Paris'ten son gelen aydın benim! Var mı ötesi! Bir de cacık... Salatalıklarınız taze değilse, yoğurt getir, çabuk! Sonra tatlılardan?.. Ne dersin dostum!.. Eğer Paris'teki ateşelik kapalı ise...»

«Hiç merak etme!» dedim, «Onu merkeze çağırıp seni gönderirler...»

«Değil mi ya... Ben Paris'ten son gelen ileri fikirlî bir yurddâş olarak bu mütevazî işe razı olduktan sonra...»

«Evet dostum, yerden göğe kadar haklısın! Yarın ilk kalkacak trenden bir kuşetli kapat! Ne olur ne olmaz... Paris'ten son gelen uçaktan son bir yolcu daha çıkıp da pabucların dama atılmadan, tut Ankaranın yolunu!»

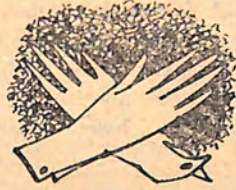
Rifat ILGAZ

Eldiven

CİFT olarak alınır. Bütün çiftler gibi, aradan çok zaman geçmeden teki gider, teki kalır. Giden sağ mıdır, solu mu hiç belli olmaz. Sık sık kaybolmaları, daha çok bilerek düşürülmelerinden, şurda burda yerli yersiz utulmalarından ileri gelir. Düşürülmesi bir dostluk başlangıcı olur çoğu zaman, unutulması da tekrardan buluşup dostluğu pekiştirmeye yarar.

Eskiden, eldiveni tutup birinin suratına atmak, tokat atmak, küfür savurmak anlamına gelirmiş. Peşinden gelsin düello... Şimdi nerde otuz kâğıda kıyıp da eldiven atacak o eski kabadayı şövalyeler...

Kadınlara gelince, onlar erkeklerden her zaman için daha

pratik, daha realisttirler. Cart curtan hoşlanmadıkları için, düellodan kaçarlardı. Bu, biraz da yürek meselesidir. Kadınlarda bu organın bulunmadığı bilinmekle beraber, eldiven fırlatacak kadar da enayi olmadıkları yine bilinen özelliklerindendir.

Kadınlara eldivenle el sıkmak

Kadın AKSESUARİ

haklarını tanıyan yine erkekler olmuştur. Eldiven çıkarmak, soyunmanın ilk müjdesi olsun diye.

Kadın ister sarışın olsun, ister esmer... Eldivenin rengine pek aldırmaz. Saçının rengiyle eldivenin rengi arasında hiç bir ilinti gözetmiyen kadın, pabucuna göre eldivenin rengini ayarlar ki, bu da onun baştan ziyade ayağa önem verdiğini gösteren bir işarettir. Evet kadın ayağa bakar, ayak kendisinin olsa dahi...

Yazın çorap giymiyen kadının, aynı mevsimde eldiven giydiğini görünce, hiç şaşmamalı.. Bacağını göstermek isteyip de elini saklaması, onun mizacı hakkında en sağlam bir işarettir.

Çanta

KULLANANLAR, çoğu zaman para verip almazlar. Satın alınışı bir sevgi bilirdir. En azdan bir öpücük tür karşılığı. Bu çanta dostluk ve sevgi armağanı değilmiş gibi içinde nedense verenin lehinde hiç bir vesika taşınmaz. Başkalarından gelen aşk mektupları, adresler, telefon numaraları,

mendiller ve kartvizitlerle tıklım tıklımdır. Hediye edenin değil, eline alması, içine uzaktan bir göz atması bile yasaktır.

Hiç bir çantanın miadını dolduracak kadar eskidiği, yıprandığı görülmemiştir. Daha kullanılmağa başlandığı gün eskidiğini, modasının geçtiğini, şu roba, bu mantoya gitmediğini söylemek âdettir. Dinleyen, ne kadar vurdum duymaz olursa olsun, bir gün bu hatırlatmaları dikkate almak zorundadır. Vurdum duymazlıkta inat edilirse önce kendisi değişecektir. Sonra da çanta...

Çanta biçiminin ekonomik sorunlarla hiç bir ilgisi yoktur. Piyasadan para çekildikçe çantanın hacmi genişler, taşınmaya hale gelir. Bu durum, bir bakıma şöyle de yorumlanmaktadır:

Sarkıntılık arttıkça bir savunma aracı olan çantanın da büyümesi, ağırlaşması, indiği yer-

den ses getirmesi gereklidir.

Kadının tek sırdaşdır bu aksesuar. Koluna takıp götürmediği, gezdirmeyişi yer yoktur. En yakın dostundan bile daha yakın tutar kendisine. Eğer böyle olmasaydı, tuvalete bile çantalarıyla giderler miydi?

İn aşağı:

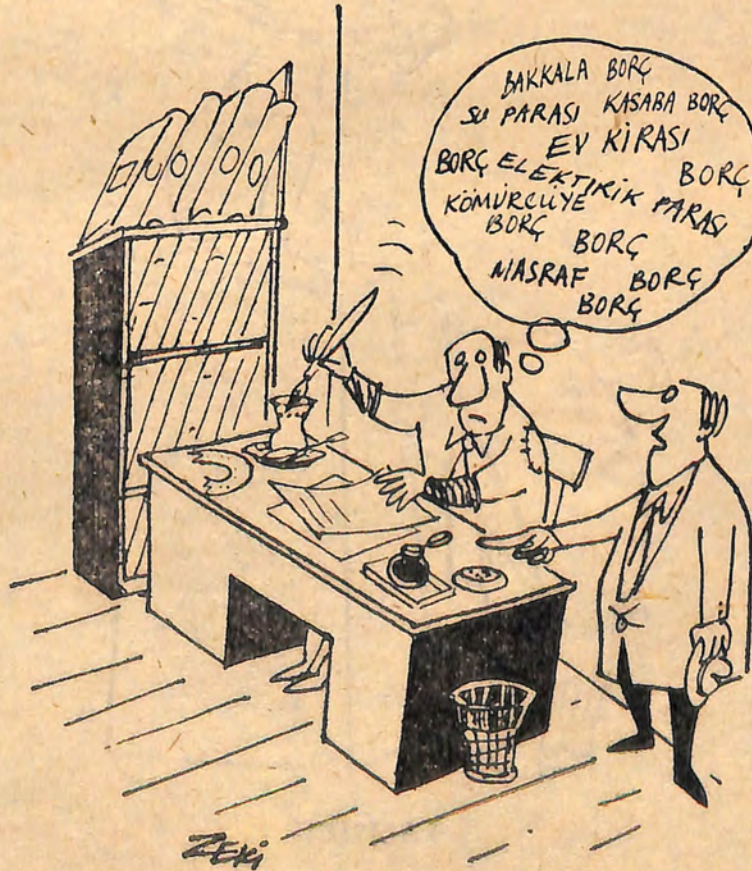
Milletvekillerinin konuşurmak istemediklerine: «İn aşağı» diye bağırdıklarını duymuştuk. Meclis başkanının hem de «sen» diye hitap ederek indirdiğini duymamıştık bir milletvekilini... Milletvekili Coşkun Kırca da olsa sempatik bulmadım bu hareketi. Geçen gün Refet Aksoy (Başkan), Coşkun Kırca'yı şâhâne bir «İn aşağıyla» kürsüden indirdi... Öylesine şâhâne ki bütün Meclis cezbe halinde tempo tuttu: «İn aşağı!.. İn aşağı!..» diye... Oh oh; gelişmeden gelişmeye...

Kiremidî ceketli adam.

Yüzüne kan mı hücum etmişti ne, yüzü ceket gibi kiremidî.

Gel çay, git kahve Mecliste mermer hollerin loş köşelerinde, bir de elinde şrak şrak şrak diye çektiği tesbihle ağa-lider pozundaydı Ekrem Alican... Etrafında fısıldaşan (büyüklerin yanında ancak fısıldaşılır) kalabalıkça grubun ortasında grupdan olmıyanlara yüksekte yüksekte, gülümser gülümser bakıyordu: «Sıra bir gün de bana gelecektir» dercesine...

Ne zaman Alican Ağa?..

— Oldu olacak, simidi de hokkaya banın bâri!...

TAS DEVRİ

Bu çağda evlenmek için erkekler ilân vermenin gerekliliğine pek inanmış değillerdi. Dağda, bayırda, ya da ormanda rastgeldikleri güzel kadınları, başlarına indirdikleri bir odun darbesiyle yere yıkarlar, sonra saçlarından kavrakları gibi, sürüye sürüye kendi mağaralarına götürürlerdi. O çağlarda insanoğulları medeniyet denilen o «tek diş kalmış canavar» la henüz teşerrüf etmemişlerdi.

TUNÇ DEVRİ

Bu çağ erkeğin kadına karşı biraz daha iyi muamele etmeğe başladığı bir çağ sayılırsa da, ilâna yine yer yoktur. Yalnız odun darbesi yerini bakırla kalayın karışımından mamul tunç'a bırakmış ve erkekler kadınları kendilerine ben dedebilmek için, tunç elde etmek yerine bakırı kalaylamayı ve bu kalaylanmış maden parçalarıyla kadınların gönlünü tavlamaı tercih etmişlerdir. İlk çağlar tarihinde Tunç Devrinin öbür devirlere karşı daha uzun sürmesinin asıl sebebi budur.

M. Ö. 1500 YILINDA

Matbaanın babası ve gazetenin dedesi ünlü Gutenberg ortada yoktur ama, anasının gözü bir millet olan Mısırlılar papirüs denilen bir nebatın yapraklarını kaynatıp aksırıklı öksürüklü hastalara içirecekleri yerde, bunu kâğıt olarak kullanmışlar ve üzerlerine kargacık burgacık işaretleri çiziktirerek sözde yazıyı da icat ettiklerini - amma edebsizlik ha!- iddia etmişlerdi. İlk evlenme ilânı da papirüscü Mısırlılara aittir ve şöyledir:

Önemsiz bir günah yüzünden tapınak hizmetinden çıkarılan, ay tanrıçası kadar taze ve el değmedik, savaş tanrısının okları kadar ince ve narin yapılı, onyedi yaşında güzel bir Ptah rahibesi, Nil kuvvetlerine mensup bir subay ile evlenmek istemektedir. Taliplerin arasından bir seçme yapmak üzere kendilerini sol elinde bir demet çiçek olduğu halde, her akşam liman feneri civarındaki büyük İsis Tapınağının üçüncü sütunnu altında bekleyecektir.

M. Ö. 10. YILDA

Ordu hizmetinden çıkarılan kartal kadar cesur ve atılgan, boğa kadar güçlü kuvvetli kırk yaşlarında bir Romalı cengâver kendisine bir eş aramaktadır. Taliplerin sarışın ve ev işlerinden anlamaları şarttır.

M. S. 120. YILDA

Roma üniversitesinde felsefe öğretmeni olan Yunan soyundan bir genç kendisine iyi yürekli bir eş aramaktadır. Yirmi yaşından yukarı olmaması şarttır. Okuma yazmayı bildiği ve kültür sahibi olduğu takdirde, hristiyan dininden olmasının, ya da «fahişe» liğinin hiç bir önemi yoktur.

1530. YILINDA

Güzel kızımı göz kamaştırıcı drahomasiyle birlikte, bir şövalyeye,

o da olmazsa yoksul fakat şerefli, soylu soplu bir erkeğe vermeye hazır olduğumu ilân ederim.

1780 YILINDA

Henüz onsekiz yaşında, güzel vücutlu, duygulu, terbiyeli, kültürlü fakat yoksul bir genç kız dileklerini yerine getirecek zengin bir erkekle evlenmek istemektedir. Taliplerin biraz geçkin yaşta olmaları şayan-ı arzudur.

1801 YILINDA

Adı Christine. Serveti: 12.000 altına ve 6.000 altın değerindeki ayrıca mobilya ve mücevherat ve incik boncuğa sahip. Evleneceği erkekte aradığı vasıflar: Yüksek bir mevkie sahip olması, evdeki hâkimiyeti kayıtsız şartsız kendisine bırakması. Bu fedakârlığa karşılık, Chistine'in yapmaya söz verdiği

şeyler şunlardır: Başkalarının yanında kocasının bütün emirlerine kuzu kuzu itaat edecek, bir dediğini iki etmeyecek. Ama yalnızlar-ken bu emirleri hiç bir zaman iplemeyeceğinin bilinmesini, kocasının ona karışmadığı takdirde dile-diğini yapmakta serbest olduğunu da ayrıca açıklamaktadır.

1810 YILINDA

Her biri dörder bin altınlık birer drahomaya sahip, onsekiz ilâ yirmi dört yaşları arasında güzel ve çok namuslu dört taşralı genç kız, kendilerine büyük şehirlerin birinde oturan birer koca aramaktadırlar. Dördü de iyi bir ev kadını olup yalnızca köylerinin sapalığı yüzünden şimdiye kadar uygun bir evlenme imkânına sahip olmamışlardır. Evlenecekleri erkek-

lerin zengin olmaları yerine hakseler, eline çabuk olmalarını istemektedirler. Yaşlarının kırktan yukarı ve vücutlarında herhangi bir kusur olmaması da baş şarttır.

1860 YILINDA

Tr valı Helen kadar güzel, Pelelope kadar evine bağlı, arşidüşes Anne kadar eli sıkı, Madam dö Stael kadar zeki ve kültürlü, Jenny Lind kadar güzel sesli, Clara Schuma kadar iyi bir piyanist, Cerrito kadar iyi bir dansöz, Lükreçiya Borciya kadar fattan, Florence Nightingale kadar fedakâr olan, tanınmış bir aileye mensup zengin ve onsekiz yaşında bir genç kız erkek arkadaş kılığına kıran girdiği için, kendisine bir hayat arkadaşı arıyor. Memur olduğu takdirde son derece şayan-ı tercih erkeğin boş zamanlarına renk ve tad vermek amacı güdülmektedir.

1910 YILINDA

Ketûm olmak şart: Evet, ilk şart ketûm olmaktır. Kendime hayat arkadaşı olabilecek, otuzsekiz yaşında, iyi bir mevki sahibi, dinine ve vatanına bağlı, bir aileyi geçindirebilecek kadar kazancı olan, namuslu bir erkek arıyorum.

1935 YILINDA

Yaş otuzbeş, boy 1.80, uzun sarı saçlı, orman ve şarkı seven, devrimci bir erkek kendine bir eş aramaktadır. Taliplerin hizmetçilik yapmış olmaları, yemışlere, çiçeklere, ışığa ve yeni devrimlere hasret çekmeleri şarttır. «Yeni Ruh» rumuzu sizi bekliyor.

1946 YILINDA

42 yaşında, 1.69 boyunda, savaş dolayısıyla dul kalan bir bayan acele evlenmek istemektedir. Üç odalı bir daireye ve ölen rahmetli kocasının elbiselerine sahiptir. Boyu 1.74 olan, 82 kilo gelen, 44 numara ayakkabı, 9,5 numara eldiven giyen ve şapka n marası 56, gömleğinki de 45 olan erkeklerin «Ara-dığımı buldum» rümuza başvur-maları.

1962 YILINDA

Mesleğim kunduracık olup halen Şeref ustanın dükkânında kalfa olarak çalışıyorum. Emelim, bir an evvel kendi başıma bir dükkân açmak ve kazancımı arttırmaktır. Bunun için de kendime hali vakti hayli yerinde, bana bir dükkân açacak kadar sermayeyi nikâh daire-sine girmeden önce elime teslim edecek ehl-i namustan bir kadınla evlenmek istiyorum. Kadınlık veya kırlık mevzuu bahis değildir, yeter ki, namuslu olsun, ev ve eliş-lerinden anlasın. Boyum 1.67, kilom 60, ten esmer, kıvrıcık sağlı olup arkadaşlarım arasında çok yakışıklı olduğum ve Tayron Povere benzediğim söylenir. Yüzer, biner ve güzel ıslık çalarım. Taliplerin «Bahtımın yıldızı sanmıştım seni» rümuza müracaatları. Resim gönderenlerin mektuplarına 45 kuruşluk posta veya damga pulunu da mutlaka koymaları rica olunur.

Mizah Uzmanı

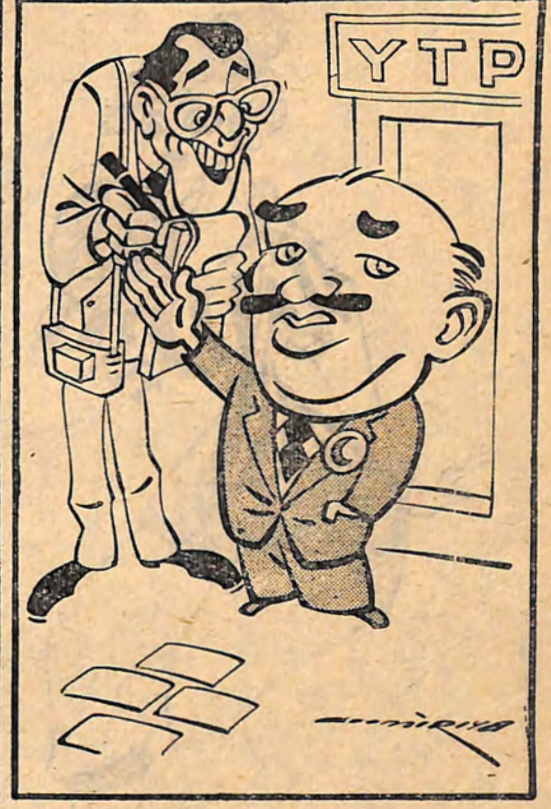

— Haaaayt... Yaşasın medeniyet!

— Çok iyi genç.. Yalnız biraz fazla medeni!

F. K. G. — Ben medeniyet düşmanıyım!

Gönül

Bir okurumuz yazıyor:

Karımla üç senedir evliyiz. Üç çocuğumuz var. Birbirimizi çok seviyoruz. Siz bize akıl verin, şimdi biz n'apalım?

Cevap:

Hemen bir çocuk daha yapın. Sevginiz devam ederse bir daha, korkmayın, siz de devam edin!

Talıhsiz Genç:

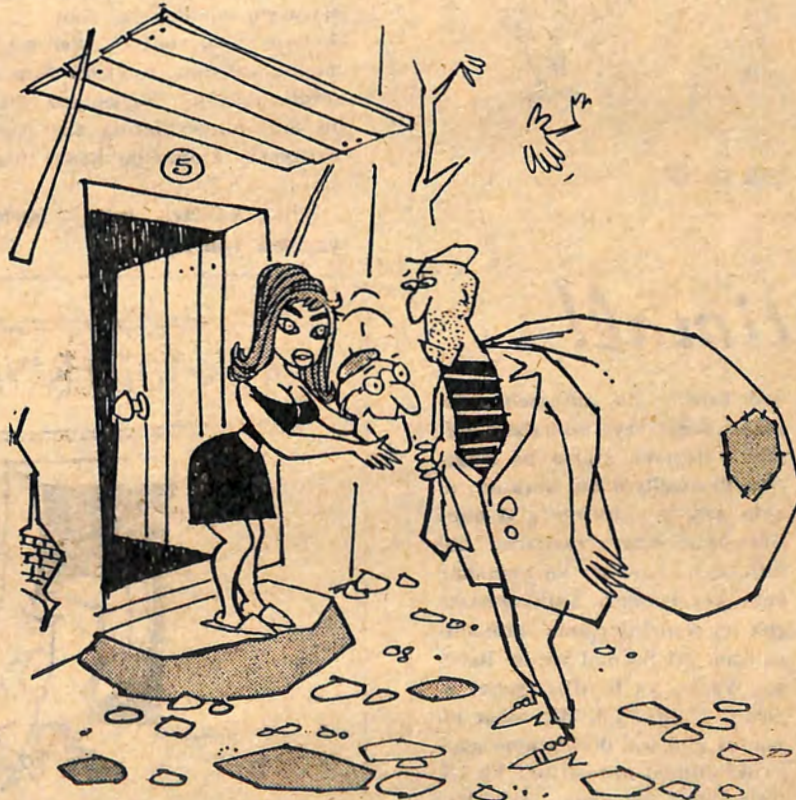
Mahallemizde çirkin bir kız oturuyor. Ben onu hiç sevmiyorum. O da beni hiç sevmiyor. Lütfen bana akıl verin, ben şimdi n'apım?..

Cevap:

Önce onu sevmeye çalışın. Sonra da bütün gücünüzle kendinizi ona sevdin...

Çaresiz Genç:

Tahsilimi tamamladım. Askerliğimi yaptım. Şimdiki işimden çok memnunum. Bankada birik-

— Bizim moruğun kafası biraz eskidi de...

Postası

miş hayli param var. Çılgınca seviştığım bir kızla iki senedir nişanlıyım. Evlenmemiz için artık hiç bir engel yok. Bana ne yapmamı tavsiye edersiniz?..

Cevap:

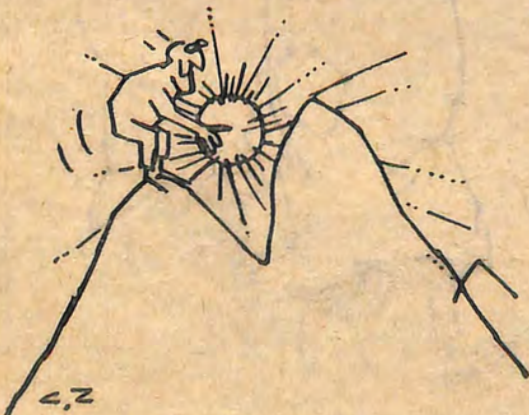
Hemencecik bir düğün yapmaktan başka çareniz kalmamış. Üzülmeyin, metin olun. Böyle felâket her erkeğin başına gelebilir!..

Olgun Aşıklar:

85 yaşındayım. Benden iki yaş büyük bir bayanı seviyorum. Acaba sevgilimin benden büyük olması evlenmemiz için bir mahzur sayılabilir mi?..

Cevap:

İnsan yaşlandıkça olgunlaşır. Müstakbel hanımınızın sizden iki yaş daha olgun olduğu anlaşılıyor. Bu duruma göre sizin de dişinizi sıkıp iki sene sonra evlenmenizi tavsiye ederiz.

Sadakat

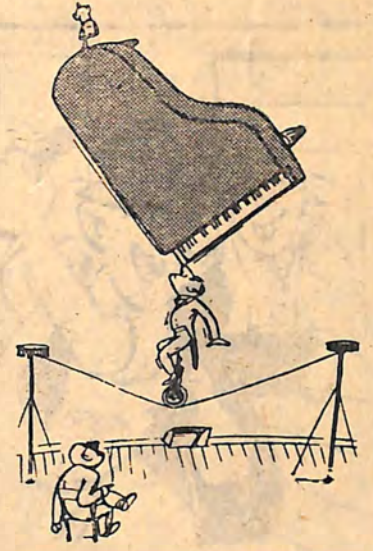
O akşam büroda uzunca sürecek bir işini tahmininden çok daha erken bitirmiş olan M. James Applebit, bir yandan evine gitmek üzere hazırlanıyor, bir yandan da düşünüyordu:

— Şu dünyadaki bir sürü saf ve mâsum koca, karılarını kendilerine sadık zannederler. Halbuki kadınların kırmadıkları cevaz kalmamıştır. Hani ne derler, en son kocalar duyar diye... Ama, benim Marjorie'm! O fevkalâde bir kadındır; insan ona gözü kapalı itimat edebilir...

Bu düşünceler bir önsezi miydi, ne idi bilinmez, zira M. Applebit'i evinde müthiş bir sürpriz bekliyordu. Böyle vaktinden çok önce gelip yatak odasının kapısını açınca, sevgili karısı Marjorie'yi M. Archibald'ın kolları arasında buldu:

— Marjorie, sen ha!.. Saadetimizin can sesleri arasında başladığı o güzel ve güneşli günü de hiç hatırına getirmedi mi? O günden beri seni seven, yalnız seni düşünen bir koca olmaya çalışmadım mı? Sana kadınların istiyebileceği her şeyi temine çalıştım: Vizon denen zavallı küçük hayvandan tut, bu âdi randevularına seni yetiştirecek otomobile kadar her şeyi..

Bütün bunlar, bana böyle yapman için miydi?..

— Fena değil, ellerinizle de bir şeyler yapamaz mısınız!

Sonra en yakın arkadaşı olan Archibald'a döndü:

— Ya sen Archibald; şimdiye kadar en yakın dostum olarak bildiğim sen!.. Hatırlamaz mısın bir örnek uniformalarla koleje beraber başlamıştık, Üniversiteye yine beraber gitmiştik.

Ya harp yılları; önce ben senin hayatını kurtarmıştım, sonra sen benimkini!.. Birbirimiz için yapmıyacağımız fedakârlık yoktu...

Fakat Allah aşkına bir dakika durup beni dinleyemez misiniz?

Göğüs stopları çok nefis!

İki ihtimal!

İhtiyar Avram, iki gözü iki çeşme ağlayan Rebeka'ya rastladı:

— Hayrola Rebeka; niçin böyle ağlayıp duruyorsun?

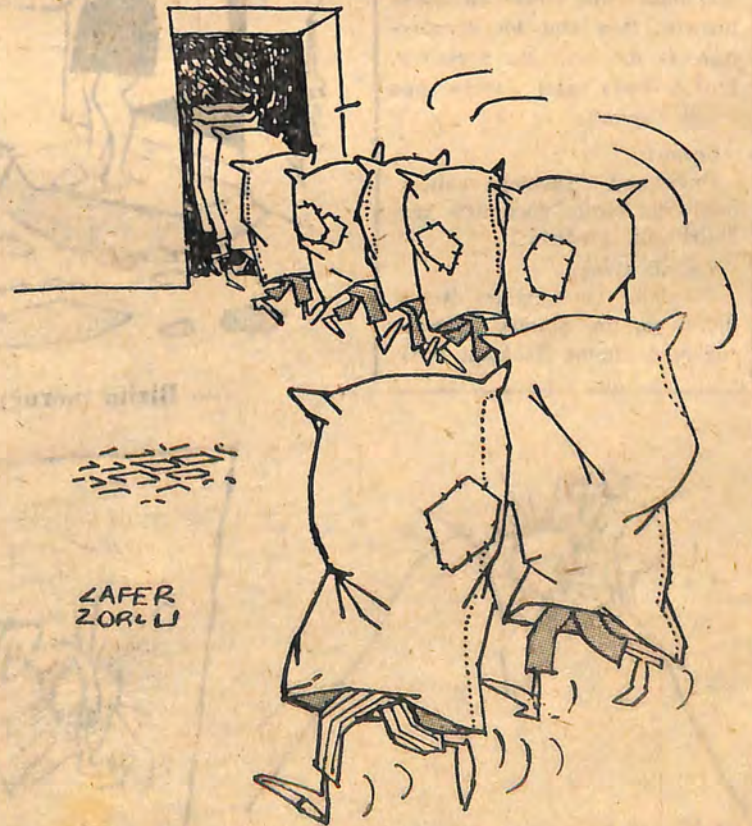
— Ben ağlamıyayım da kimler ağlasın Avram; Moiz'i dün askere aldılar; düşün bir kere benim küçük Moiz'im!.. Hi, hi, hi!..

— Üzülme be Rebeka; daha ortada bir şey yokken böyle ağlamak doğru değil. Moiz'in ne olacağı henüz belli değil. Oğlan becerikli'dir ama askerlikte de becerikli olacak demek değildir bu. İki ihtimal vardır: Askerliği ya becerebilir ya beceremez. Beceremezse iyi, geri yollarlar. Ama becerirse, biraz düşün Rebeka, iki ihtimal vardır: Ya yedek servise verirler veya faal servise verirler. Yedek servise verseler hiç bir şey lâzım gelmez; ama faal serviste kullanırlarsa iki ihtimal vardır: Ya harp çıkar veya harp çıkmaz. Harp çıkmazsa işi iştir; fakat harp çıkarsa, üzülme be Rebeka, yine iki ihtimal vardır: Ya ileri hizmete alırlar, yahut geri hizmete kullanırlar. Geri hizmete düşerse kılına zarar gelmez; fakat ileri hizmete verirlerse iki ihtimal vardır:

Ya muharebe bölgesine düşer veya muharebe bölgesine düşmez. Muharebe bölgesine düşmediyse hiç korkma; âdeta askere gitmemiş gibi olur. Ama muharebeye rastlarsa iki ihtimal mevcuttur: Ya yaralanır veya yaralanmaz. Yaralanmazsa çok iyi demektir; ama yaralanırsa yine iki ihtimal vardır Rebeka: Yarası ya hafiftir, yahut ağırdır. Hafifse iyi. Hiç asker olmamış gibi eve döner, ama ağırsa iki ihtimal mevcuttur: Ya iyileşir yahut iyileşmez. İyileşirse yarası hafiftir; iyileşip hiç bir şey olmamış gibi eve döner. Ama yara iyileşmezse iki ihtimal vardır: Ya Moiz ölür veya ölmez. Ölmezse çok iyi, fakat ölürsa yine iki ihtimal vardır: Ya Yahudilerle beraber gömerler veya Yahudi olmayanlarla beraber gömerler. Yahudilerle beraber gömerlerse sevinmen lâzım. Fakat Yahudi olmayanlarla beraber gömerlerse bunun üzerinde de pek durmamak lâzım gelir...

Rebeka!.. Şimdi anladım, sen Moiz'i, Yahudi olmayanlarla beraber gömerlerse diye üzülüyosun.

SPOR-TOTO BAYİİ

LAZER ZORLU

Çuvallananlar!

MILLETLER GÜLÜYOR

Büyük Lâflar

— Bu herif bana bir cinayet daha işletecek galiba!

Eğlence

Amerika'da âdet olduğu üzere, bir Üniversite talebesi yaz tatilinde uzak bir madende çalışıyordu. Burada hayat çok monotondur. Bir gün amelelerin başına yaklaşıp sordu:

— Patron, siz boş vakitlerinizde ne yapıyorsunuz?

— Biz mi? dedi adam. Ahçı Sam'ı seyrediyoruz. Bir galon viski, bir galon benzin, bir galon da biberli salça içip bizi eğlendiriyor.

— Bu eğlence hoşuma gitmedi doğrusu; haydi siz gidin!

Ustabaşı üzüldü:

— Keşke gelseydin iyi olurdu; adama ihtiyacımız var. Zira Sam da gelmek istemiyor!...

Doktor

Kasabanın doktoru hastalanmış ve ölmüştü. Cenazesi komşu kasabaya nakledilecekti. Kasabalılardan biri:

— Zavallı doktor dedi; dalma ölünce hastaları arasına gömülme isterdi ama...

— Ama ne oldu sonra?..

— Ne olacak yer bulunamadığı için komşu kasaba mezarlığına götürüyoruz...

YAZISIZ!

Bir kadının aynı adamla elli sene evli durması imkânsızdır; zira yirmi beş yıl sonra adamcağız aynı adam değildir.

Bir insan için, eğer sefil yaşamağa razı olmuşsa, zengin ölmek çok kolaydır.

Henry Fielding

Bir kadının fikrini değiştirmek için en kolay yol, onun fikrini kabul etmektir.

Keşki Âdem bütün kaburgaları tamam olarak ölseydi!...

Dion Boucicault

Eğer yarın için bazı plânlartınız varsa bugün dikkatli olun.

Paranızı iki misli arttırmanın en iyi yolu, onu derhal ikiye katlayıp cebinize sokmaktır.

— Bir dakikacık kocacığım, görüyorsun ki hazırım!

Ağızdan daha fazla yanlışlıkla açılan şey pek yoktur.

Kederlerinizi alkolde bogacağınızı zannetmeyin; onlar yüzme bilirler.

Eğer ilk yazdığım piyesler daha az başarı kazansaydı ne kadar büyük bir muharrir olacaktım.

Yves Mirande

Muhabere hürriyeti

Batı Almanya'da yaşayan bir Alman, Doğu Almanya'daki kardeşine yazdığı mektupların Ruslar tarafından açılıp okunduğundan şüphe ediyordu. Bunu iyice anlamak için son mektupta şöyle yazdı:

«Sevgili kardeşim,

Sana yazdığım mektupların açılıp okunduğundan şüphe ediyorum. Bunu anlıyabilmek için bu mektuba bir saç teli koydum. Bakalım bulabilecek misin mektubun arasında...»

Kardeşinden aldığı cevap ise şöyle idi:

«Mektupların açılıp okunmadığından emin olabilirsiniz, zira saç teli kâğıdın arasında duruyordu.»

Bu cevap Batı Almanya'daki Almanı durumu anlamak imkânı verdi; zira mektuba saç filân koymamıştı.

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Mukabele!...

Ev sahibi kiracısını yolda çevirir; ve konuşmaya başlar:

— Niçin üç aydır ev kirasını vermiyorsunuz?

— Siz neden üç aydır istemiyorsunuz?

— Size karşı naziklik ettik; rahatsız etmek istemedik.

— Sağ olun!.. Fena mı, bi de mukabele ettik!

Şükrü ÖZ

İhtiyar şahitler...

Bir adam büyük bir hukuk davası için Kadı'ya başvurmuş. Pek de haklı olmadığı için Kadı'yı yola getirmenin çaresini düşünmüş, bir tepsi baklava yaptırarak her diliminin içine bir altın koymuş ve tepsiyi hediye olarak Kadı'ya göndermiş. Mahkeme kapısından tepsiyi teslim alan mübaşir yukarı çıkarırken pek canı çekmiş bir dilimi alıp dişlemiş. Dişine katı bir şey değince bakmış ki bir altın hemen cebine atmış. Bir tane daha dişlemiş, bir altın daha bulup cebine atmış. Böylece dörde kadar çıkmış ve dört altını cebine yerleştirmiş, sonra tepsiyi ellendiği belli olmayacak şekilde düzelterek Kadı'ya götürmüştü.

Dâva günü gelip de Kadı davacıya ne diyeceğini sorunca, o da:

— Ben bu dâvada haklıyım, zira benim tam kırk şahidim var, demiş.

Kadı önündeki kâğıda bakarak:

— Hayır oğlum, burada 36 yazılı demiş.

Bunun üzerine mübaşir köşeden atılmış:

— Doğrudur, şahitler kırktı, yalnız dördü çok ihtiyar olduğu için mercâvenden çıkıp yorulmasınlar diye ben aşağıda ifadelerini aldım.

Nihat TANIŞ

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 22 —

Agavni haber getirmiş: Molla bey, selâmlığın en nihayetindeki taflar arasında, bir hasır koltuğun üstünde sızmışmış.

Agavni, Kanarya'ya söylerken işitiyordum. Istavroz yaparak yemin ediyor; (meşe kazığına oturayım ki horul horul horluyor!) diyordu.

Perdenin önünden ayrılmaya Kanarya'yı razı ettim; bahçeye çıktık.

Selâmlığın önünde iğne atsan yere düşmeyecek. Şani paşa bittabi yok. Yıldızdan ayrılmasına müsaade olmadı için, bu taraflara adım atamazmış; oğlunun düğününe bile gelememiş; kaç senedir köşküne ayak basmamış.

Beylerin incesazı âhenkte. Köşede bucakta, gizli gizli içki içiyorlar. Hanende meşhur Şehim beyin gazeli afaki tutuyor; Muktebes beyin emsalsiz udu, inim inim iniyor.

Ara yerdeki havuzun berisinde, açık saçık hanımlar. Karşidan karşıya aşinalıklar, işaretler, tebessümler...

Tayfur da orada idi. Güveylik redingotlarını çıkarıp gümüşü bir kostüm giymiş; iki eli arkasında mütemadiyen dolaşıyor; Süheyl ve Şahap beylerle görüşüyor.

En öndeki hanımların yanına iki sandalye getirip oturduk. Topaç bir kenardan çıkıverecek diye içim rahat etmiyor ki.

Kanarya boyuna teminde. (Agavni, hem istavroz çıkardı, hem de teyzesinin başına yemin etti. Yalan söyler mi hiç?... Sen keyfine bak, ben gözlerimi dört açtım. Uzaktan Mollanın gölgesini görür görmez haber veririm; o dakika kaçarız!) diye cesaret vermekte.

Tayfur, hiç tanınamazlığa, görmemeziğe geliyor... Ne kâfir oğlan!

Birdenbire sazendelerin yanına koştu; eğilip bir şeyler söyledi. Dikkat ettim, gene eli ayağı titriyor.

Uzun boylu kemani bey, Hicaz taksimine başlamaz mı? Taksim biter bitmez, (Çeşmi mahmurum) şarkısını tutturmazlar mı?

Kanaryanın sıkmasından kolum pestile dönecek.

Tayfur kaç kere yerinden kalkıp çalgıcılara yaklaştı, şarkı da kaç kere tekrar edildi... Arkasından, gene Hicazdan:

Bak ne hale koydu bu bahtı siyah Bahtiyar olmak ne güç âlemde-ah.

Bu da Tayfur'un emriyle çalınıyor... Buna divanelik demezler mi? Bedbaht olacağı kızı niçin aldı? Şimdi de ne diye bu şarkıyı söylüyor?

Meyan okunurken, frenklerin yaslı kâğıtları gibi, dört tarafı simsiyah bir mendil çıkarmış, kalbinin üstüne koyuyor; arada bir de yüzüne tutup gözlerini siler gibi yapıyor.

Süheyl beyle Şahap bey de öte tarafta, kendi havalarında. Süheyl, tamburiyi siper almış, eflâatun mendilini sallayıp reverans yapıyor; Şahap ise, tafların arkasına geçmiş, gene bir gül kokluyor; ikisi de durmadan bana göz kırıyorlar...

Ayşe hanım, kolumu öyle bir çekiş çekti ki omuz başım çatırdadı. Yuvarlana yuvarlana Molla bey gelmiyor mu?

Kurşunla vurulmuş gibi yerimizden fırladık. Kaçalım amma nereye? Öbür tarafa gitsek, bitişik selâmlıktaki beylerin hepsi başbaşa orada; Ebuzarif beyle Ülfet bey de aralarında...

Borazan Tevfik, türlü türlü tuhaf-lıklarla, taklitlerle, etrafındakileri gülmeden kırıyor.

Tarhların, mazaların arasından koşuyoruz. Nereye gidelim Yarabbi?...

Parmaklık cihetinde, üç tarafı sarmaşıkla kapalı, yüzü caddeye karşı bir bahçe kanapesi vardı. Kendimizi üstüne attık.

Şimdi de, Peşkirbaşının oğlu, atla önümüzde piyasada; sokakta

mütemadiyen çark çeviriyor. Her halde geleceğimizi tahmin etmiş; çıkış zamanı diye bizi bekliyor.

Sokağa yanımızı dönerken Topaçla eniştesinin bizim tarafa doğru geldiklerini gördük.

Molla bey, sarığını kaşının üstüne yıkmış, ağız çığı, göz şaşı, sallana sallana koşuyor; gözlerini bererte bererte de bir şey kokluyor.

Elinde mini mini bir kadın mendili... Kendi mendilimi tanımaz mıyım?... Benim mendilim.

Derhal çantamı altüst ettim. Markalı keten mendilimin yerinde yeller esiyor.

Ya sabahleyin şaşkınlıkla düşürdüm de eline geçti, yahut iş olsun diye enişte götürüp verdi.

Topaç, mendili öperek, yüzüne gözüne sürerek, «yanıyorum pembe maşlahım!» diye yalpalıyor. Arada bir, etraftan görmüyorlar zannıyla, bir ağacın arkasına çömelecek cebindeki şeyi ağzına diyor, (ölümü gör, cenazemi öp!) diyerek enişteye de uzatıyor.

Demek enişte de bulut. Zaten aklı başında olsa, bu derecesine vardi-maz, her halde mâni olur.

Doğrusunu isterseniz kimseden çekindiğim yoktu. Mollanın sululuğu malûm. İçmiş içmiş, zıvanadan çıkmış derler. Benim korktuğum nokta, Tayfur'un görmesi idi.

Yerimizden usulcacık kalktık. Ağaçların arasından, gizli gizli kaçıyoruz.

Duvarın nihayetinden, (Kanarya! Kanarya!) diye bir ses.

Ebuzarif bey...

Boynunu bükerek yalvarmada:

— (Bender) marka faytonum, hâ-

lis Macar beygirlerim kapıda bekliyor. Vallahülâzım ihsan ve ikbal buyurunuz; billâhilkerim Abaülgafar bendelerine emreyleyiniz!...

İştımemezliğe gelerek kendimizi köşke attık.

Kanaryanın aklı fikri, incesazın önünde durmakta, Mısırlı İbrahime arapça maval okutmakta...

Şimdi de aşağı kat yıkılıyor. Haznedar ustanın, kapı aralığında görmesi için, çerkes kızlarını karşı salona indirmişler; alafranga (Kek-vok) oynatıyorlar...

Çalgıcılar tarafı, bir kenardan görülebilir miyiz diye birbirlerini yiyorlar.

Zaten düğünlerde âdet değil mi? Beyler, hanımları görmek istediler mi, sazendelerin yanına koşarlar, perde kenarlarına üşüşürler.

O kıranta dayı ile bir iki bey, ka-pıya gerilmiş olan perdenin bir kenarındaki çivileri koparmışlar, sandalyelerin üstüne çıkmışlar, (Allah! Allah!... Şu yer melâikelerini görmeyecek miyiz?) diye dövünüyorlardı.

Musibet Topaç rahat verip Tayfur'un karşısında oturtmadı ki.

Kanarya, durmadan çantamı isteti-p helâya gidiyor, pudra, alık sü-rüp, kuyruklu sürmeler çekip geliyor; perdeden başını uzatarak: (İbrahim paşacığım, bir Mısır mavalı lütfedip Ayşe cariyeni hakipay et-sene...) diye kendinden geçiyor.

Kimin kulağına giriyor? Heps-i sandalyelerin, masaların üstüne çıkmışlar, kızların eteğinin ucunu göreceğiz diye haşır neşirler.

Artık bir saniye tahammül edecek kudretim kalmamıştı. Her şeyi göze alarak bahçeye fırladım. Kanarya da zar zor peşinden geldi.

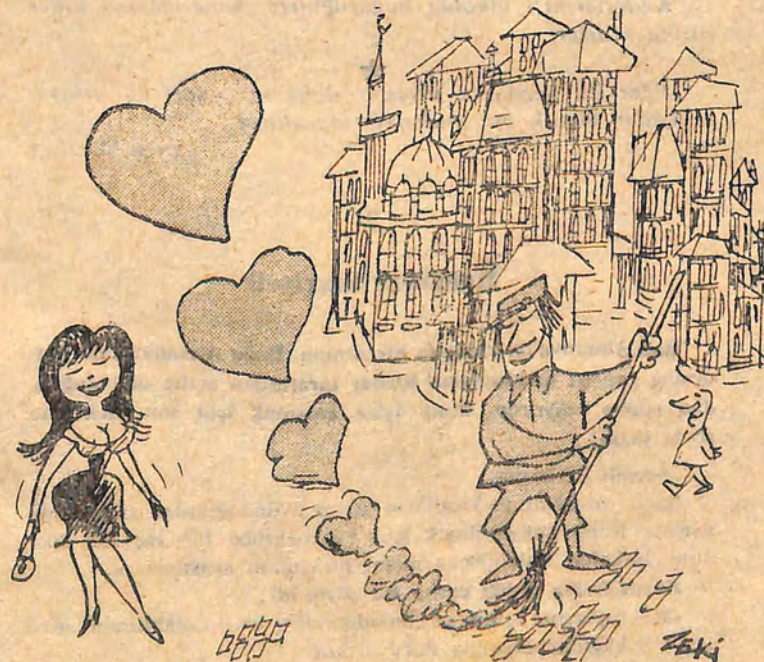
Başımı müthiş bir ağrı kaplamış, sinirlerim gerilmişti. Evden başka çarei halâs yoktu...

Gece bahçede şenlikler olacak, sazlar çalınacak, kadın erkek birbirine karışacak; Tayfur fırsat bulunca ya mutlaka bir haber gönderecek, yahut da iki satır bir şey yazacak; gidişat onu gösteriyor. Haddin varsa kal...

Ben koşarken Kanarya arkamdan yetişemiyordu... Kapıdan çıktık... Gel de arabacı Karakaş Osman'ı bul.

Biz Osman'ı ararken bir de başımızı çevirelim ki, demin oturduğumuz sarmaşıklar arasındaki kanapeye, Molla bey yanüstü serilmiş. Enişte başına su döküyor; o, hem gasyan ediyor, hem: (Pembe maşlahım, vuslat bahşet!) diye göğsünü, bağrını paralıyor.

(Devamı var)

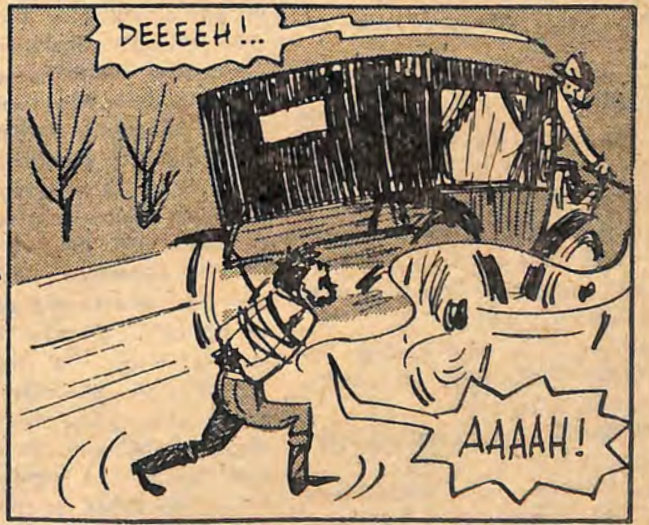
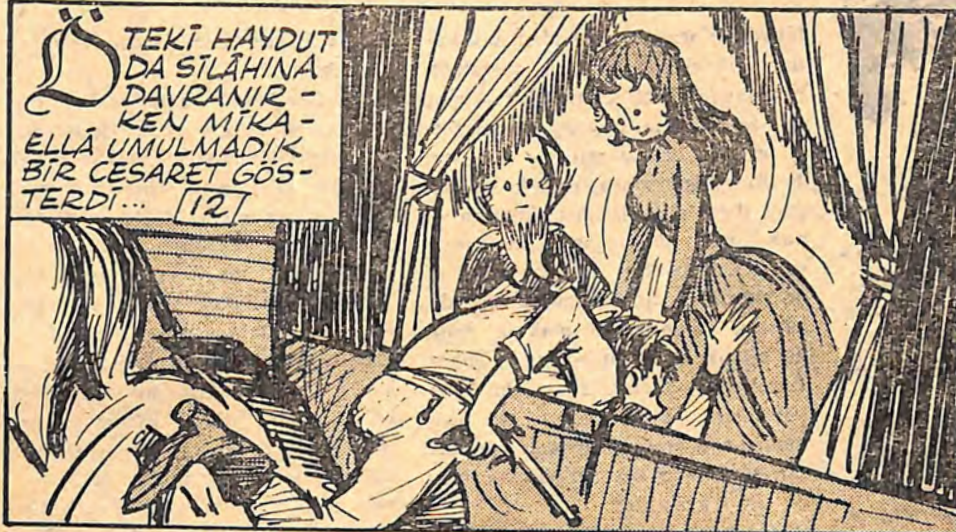

YAZISIZ!

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
SEREN

— 35 —

Mr. Bossart, «Hakikaten öyle,» dedi. Barbara'nın hali biraz garipti. Ya mahcup olmuştu genç kadın, veya gülmemeğe çalışıyordu. Sandalyesinde kıınıldandı, muhakkak ki Mr. Shalimar'ın dizine koyduğu elinin daha yukarıya çıkmasına mâni olmağa çalışıyordu.

Mr. Shalimar, «O tıpkı Mona Lisa'ya benziyor,» diye mırıldaandı. «Şu tebessüme bakın.»

Hakikaten de Barbara Mona Lisa'yı biraz andırıyordu. Kahverengi düz saçlarını kulaklarının arkasına itmişti, yüzünün hatları muntazamdı. Genç kadının hislerini kolayca açıklamıyan insanlardan olduğu da anlaşılıyordu. Maamafih o anda ucu hafifçe yukarıya kıvrılan dudaklarından Barbara'nın gülmek için kendisini güç tuttuğu da belliydi. Caroline, «O mesutken güzelleşen, uyurken de çirkinleşen insanlardan olacak,» diye düşündü.

Mr. Shalimar, «Küçük Mona Lisa,» dedi. Barbara bir an yüzünü buruşturdu, sonra adama tatlı tatlı tebessüm ederek sandalyesini ondan uzaklaştırdı. Ne yapacağını bilmez bir halde, «Bir gazoz olsa,» dedi.

«— Bir garson bulalım.»

Barbara daha da ümitsiz ve şaşkın bir tavırla, «Garson yok, diye mırıldandı. «Bari ben kendim gidip alayım.»

Mr. Bossart rahat bir tavırla cevap verdi. «Ben getiririm. Kendime de içki alacağım zaten.» Bara gidecek, hepsi için içki getirdi.

Caroline de ne söyleyeceğini bilmiyordu. «Çok güzel bir parti... Öyle değil mi?»

Mr. Bossart başını salladı. «Hakikaten öyle.»

Mr. Shalimar, «Bu kızla tanıştığımıza çok memnunuz,» dedi. Gözleri yarı kapalıydı. Fakat onda uyukusu gelen bir insandan ziyade avının üstüne atılmağa hazırlanan bir hayvan hali vardı. «Çok zeki bir kız... Üstelik güzel de. Biliyor musunuz, bizde çalışıp kazandığı parayla çocuğuna ve annesine bakıyor. Bu işe ne dersin Art?»

Mr. Bossart Barbara'ya baktı. «Bu sizin fazla para kazandığınıza mı, yoksa idareli olduğunuza mı delâlet ediyor?»

Barbara, «İdareli olduğuma,» dedi.

Mr. Bossart başını salladı. «Siz Amerikan Kadını mecmuasındasınız değil mi?»

«— Evet. Güzellik Kısmında yarıdımçıyım. Evvelce sekreterlik ediyordum, fakat bu Noel terfi ettim.»

«— Tamam, şimdi hatırladım... Barbara Lemont... Orada sizden çok memnunuz.»

Barbara, «Buna çok memnun oldum,» dedi.

Mr. Shalimar mırıldandı. «İstikbali parlak onun.» Eğilerek dudaklarını Barbara'nın yanağına dokundurdu. Genç kadın kirpiklerinin altından sanki yanağını silmek istermiş gibi adama bakıyordu. Dudaklarında ise hâlâ o anlaşılmaz, esrarengiz tebessüm vardı.

Mr. Bossart, «Affedersiniz,» dedi. «Kaç yaşındasınız?»

Barbara, «Yirmi bir,» diye cevap verdi.

«— Vay, vay, vay... Çocuğunuz kaç yaşında?»

«— İki.» İlk defa olarak Barbara'nın tebessümü sıcaklaşmıştı. «Geçen hafta ikisine bastı.»

Mr. Shalimar, «Ne güzel kız değil mi Art?» diye sordu. Sonra elini genç kadının başının arkasına koyarak, yıldı. «Haydi bakalım, bana bir Noel öpücüğü ver.»

Caroline, Barbara'nın hafifçe titrediğini gördü. Uzun, sıkıcı bir sessizlik oldu. Mr. Shalimar Barbara'nın üstüne atılarak genç kadını uzun uzun öptü. Başını sağa sola hafifçe oynatıyordu, Barbara ise kaskatı kesilmişti. Caroline, Mr. Bossart'a baktı. O ne yapacaktı acaba? Fakat adamın şaşırması veya hiddetlenmiş gibi bir hali de yoktu. Caroline tiksintiyle, «Herhalde her sene böyle manzaralar görüyor,» diye düşündü. «Bırakın âmirler de biraz eğlensin. Noel şimdi.»

Nihayet Mr. Shalimar Barbara'yı bıraktı ve genç kadın da hiçbir şey olmamış gibi gazozunu içmeğe başladı. Gözleri yarı kapalıydı, önüne bakıyordu. Fakat burun kanatları ve dudaklarının kenarı bembeyaz kesilmişti. Mr. Shalimar viski bardağını kaldırarak içkiyi bir dikişte

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

bitirdi. Caroline adamdı ne kadar çok nefret ettiğini anlamağa başlamıştı. Tabii bunun bir sebebi de Mr. Shalimar'ın genç kızdı nefret ettiğini ortaya vurmuş olmasıydı. Şimdiden sonra onunla çalışmak daha güç olacaktı. Adamın onun hırslı olduğundan şüphe etmesine, kabiliyetini küçümsemesine de aldırımıyordu. Sadece bu olsaydı, adamın yanında çalışmaktan daha da büyük zevk duyacaktı. Fakat Caroline'in adama karşı duyduğu hürmet gitgide azalıyordu. Mr. Shalimar artık onun nazarında sulu bir sarhoş, budala bir zamparadan başka bir şey değildi.

Mr. Shalimar, «Bir viski daha,» dedi. «Bir viski daha...» Ağır ağır ayağa kalkarak bara doğru yürüdü. Caroline, «İnşallah sızır,» diye düşünüyordu. Saatine baktı, henüz dokuz buçuktu, Paul'la buluşmasına vakit vardı, genç adamı da otel barlarında beklemeyi de istemiyordu.

Mr. Bossart, «Mr. Shalimar tam Noel havasında,» diye gülmüşü. Sesi neşeli ve hoştu, fakat aynı zamanda özür dilemiş gibi bir hali de vardı.

Barbara, «Evet,» dedi.

«— Siz Noel'i herhalde ailenizle geçireceksiniz.»

Barbara başını salladı. «Bu akşam eve dönünce ağacı süsliyeceğim. Bunu kızım için istemiyorum. O artık böyle şeyleri anlayacak yaşta. Daha doğrusu ağaçtakileri koparmıyacak yaşta.» Gülmüşü.

Mr. Bossart, «İki yaşında?» dedi. «Çok zeki olmalı.»

Barbara cevap verdi. «Konuşmasını bir dinleseniz.»

Mr. Shalimar elinde dolu iki bardakla geri döndü. Bunları masaya koydu, fakat kendisi oturmadı. Barbara'nın önünde durarak ellerini masaya dayadı. «Yüzün hoşuma gidiyor. Hem güzel, hem de çirkinsin. Kemik teşekkülâtın iyi. Bahse girerim ki bacakların fevkalâde. Kızların bacaklarına bayılırım. Bir kızın vücudunun en mühim kısmı da bacaklarıdır. Bacakların güzel mi?»

Barbara cevap vermeden ona bakıyordu.

Mr. Shalimar, «O halde ben bakar ve anlarım,» dedi. Beceriksiz tavırlarla eğilerek ellerini yere dayadı ve dört ayak yürüyerek masanın altına girdi. Beyaz masa örtüsü vücudunu saklıyordu, fakat siyah pantolonu ile pırlıl pırlıl boyalı ayakkabıları dışarıda kalmıştı, bunu salonda herkes görebilirdi. Caroline hayretle bu pantolon ve ayakkabılara bakıyordu. Gülmesi mi lâzımdı, yoksa ağlaması mı? Masanın altından bir takım homurtular aksetti. Sonra Mr. Shalimar ağır ağır masanın altında çıktı Kara yüzüne kan hücum etmişti. Doğruldu.

«— Bacakların harikulâde,» dedi.

Küçük salonda iç çekişi gibi bir ses dolaştı ve bu birdenbire kahkaha halini aldı. Mr. Shalimar'ı masanın altında görenler, onun ayağa kalktıktan sonra söylediklerini de duymuşlardı tabii. Caroline yandaki masada oturan iki kadınla iki erkeğin kahkahalarla gülererek Mr. Shalimar'ı işaret ettiklerini gördü. Genç kızın kendilerine baktığını farkedince susarak tebessümlerini saklamak için hemen kadehlerini ağızlarına götürdüler.

Mr. Shalimar'ın bütün bunlardan haberi yoktu tabii. Hâlâ ayakta idi, eğilmiş yine Barbara'yı öpmeye çalışıyordu. Fakat bu defa genç kadın çabucak başını yana çekti ve adam onun dudakları yerine havayı öpmüş oldu.

Mr. Shalimar masaya sıkı sıkı tutunarak, «Köpek,» diye fısıldadı. Sonra sesini yükseltti. «Köpek!»

Barbara, Mr. Shalimar'la Mr. Bossart'ın arasına sıkışıp kalmıştı, onun için fırlayıp masadan kalmadı. Mr. Bossart endişeyle genç kadına bakıyordu.

Mr. Shalimar sesini büsbütün yükselterek, «Seni sadece öpecektim,» diye haykırdı. «Ne yapacağımı zannettin? İrzına geçeceğimi mi?» Salonda çıt çıkmıyordu şimdi.

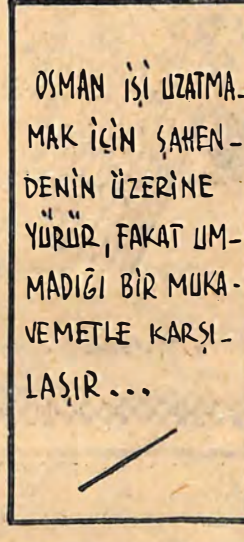
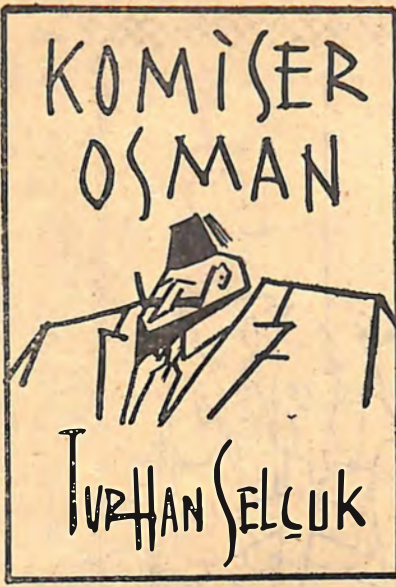
Mr. Shalimar boğulur gibi, «Seni köpek seni,» diye tekrarladı. «Seni kovuyorum. Sakın pazartesi günü ofise gelmeğe cüret etme. Sakın ha!»

Mr. Bossart çabucak ayağa kalkarak, Mr. Shalimar'ın kolunu tuttu. Bir an, sanki bir şeyler söylemek istiyormuş gibi Barbara ile Caroline'e baktı, sonra tiksintiyle omuzlarını silkerek Mr. Shalimar'ı kolundan yakaladı. Hiddeti ânide taşıp köpüren Mr. Shalimar sâkinleşmişti artık, etrafındakilerin soğuk nazarları ve fısıltıları arasında Mr. Bossart'ın kendisini salondan çıkarmasına itiraz etmedi.

(Devamı var)

Bir rüzgâr esti!

- Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel ve en son şiirleri bu kitapta.
- Yusuf Ziya Ortaç'ın, Şehir Tiyatrosunda oynanan ve iki kere filme alınan «Binnaz» isimli manzum trajedisi bu kitapta.
- En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek... Fiyatı 5 lira.
- Pek yakında çıkıyor. Siparişleriniz için : AKBABA Yayınevi, İstanbul.

Dünya

Karikatürleri

İTFAİYE - OOOO, BİZİM YÜZME ŞAMPİYONUYMUS !

- BİR AZ DUR, ŞU SAYFAYI BİTİREYİM DE ÖYLE BAŞLA !

- EMİN OLUNUZ BU TUVALET BÜTÜN GÖZLERİ KARINIZIN ÜSTÜNE ÇEKECEK !

- İKİ GÜNDÜR AĞZIMA BİR LOKMA KOYMADIM...
- NE MUTLU SİZE !

KÜLTÜR YAYIN 8

...celeste dün de
tartışmalar oldu
(Basınca 1 tunc ayfaca)
FİRTINA KOPİYOR
Günümüzün en büyük sorunu
her gün evet Meclis bu konuda
vermiş olduğu kararın uygulan-
madığıdır. Her gün, her hafta
3. ay olan "Maklûm" mağdur-
ları temsil eden komiteye ver-
mektedir. "Maklûm" belirlenmiş
Gözetim komitesiyle başlan-
mış. 10. ayda AP - yerlerinden
vaktin bir mültevelik olduğu
bu yerden. — İsmi emeyin.

YAZ ÇEKİLİŞİNDE
250.000
LİRALIK PARA
İKRAMİYELERİ
TÜRK TİCARET BANKASI

TÜRK TİCARET BANKASI

HESAPLARINDA EN AZ 200 LİRASI BULUNANLAR

VADELİ HER 50 LİRAYA VADESİZ HER 100 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI ALIRLAR

Reklamcılık - 1865 - 80

FONO

Correspondence
Institute

ADRES

FONO

Boş vakitlerinizi değerlendirmek suretile
sizde metodumuzla, evinizde kendi kendinize
bir yılda

İNGİLİZCE

ALMANCA - FRANSIZCA

Dillerinden birini en mükemmel bir şekilde
öğrenebilirsiniz. İzahlı broşürümüzü isteyiniz.

İSTİKLAL CAD. 213 BEYOĞLU - İSTANBUL

Reklamcılık - 1983 - 81

BİR RÜZGÂR

ESTİ...

ŞİİRLER

Yusuf Ziya Ortaç

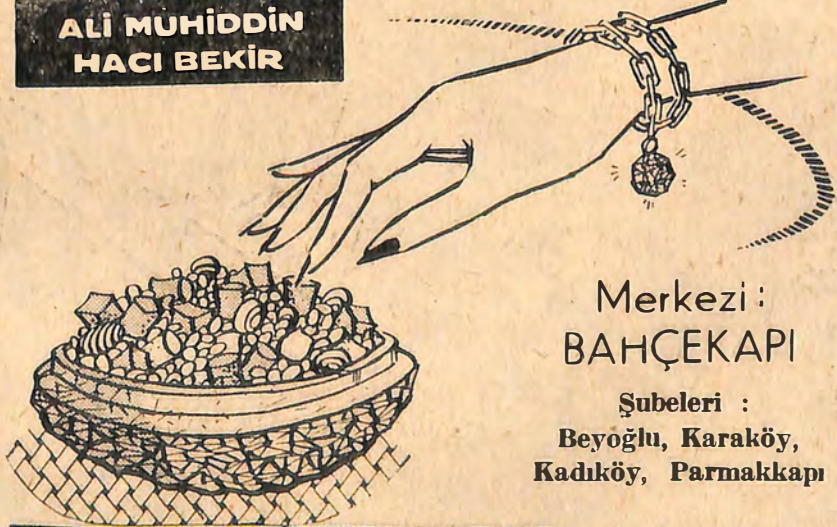
Pek yakında çıkıyor.
Fiatı 5 lira. Sipariş-
lerinizi şimdiden yapı-
nız. Satış merkezi :

Akbaba yayınevi

İstanbul

A.K. 83

ALİ MUHİDDİN
HACİ BEKİR

Hacı Bekir'in adı :

Dünyanın ağız tadı !

Merkezi :
BAHÇEKAPI

Şubeleri :
Beyoğlu, Karaköy,
Kadıköy, Parmakkapı

Kuruluş Tarihi :

1777

BARİŞ
DÜNYASI

Aylık Siyasî Fikir Dergisi

Başyazarı :

Hamdi Başar

Her sayısı, birçok me-
selelerimize ışık tutan
bu dergiyi, bütün ay-
dınlara gençlere, iş
adamlarına önemle tav-
siye ederiz

AK 85

İNANILMAYACAK DERECEDE UCUZ

Naylon

Kemeri kendinden lâstikli

Bluzlar Koleksiyonu

KAZOVA
Naylon
Bluzları
Çok zariftir
Muhtelif
Cazip rengi
Mevcuttur.
Buruşmaz
Solmaz
Yüksek
Kalitелidir.

Radar Reklam 20

Her mevsimde

Kazova
Giyimde zerafet yaratır

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından
ve Büyük Tuhaşiyecilerden İsrarla Arayınız

İlançılık - 3917 82

Akbaba

-BAK SEVGİLİM, BÜTÜN MEKTUPLARINI
KALBİMİN İÇİNDE TAŞIYORUM !

-O KADAR ACEMİYİM O KADAR UTANGAÇIM
Kİ, ELLERİMİ NEREYE KOYACAĞIMI BİLMİYORUM !

-RİCA EDERİM AÇIK ŞAŞIK FIKRALAR ANLATMA...
BAK, BALIKLAR KIPKIRMIZI OLDULAR !

-NE TESADÜF MATMAZEL, BENİM KIZ-
KARDEŞİM DE BÖYLE YAĞMURLU BİR
HAVADA KOCA BULMUŞTU..